เดิมพันมัดใจยัยกุหลาบ

My Rose

ณ มหรรณพ

My Rose เดิมพันรักมัดใจยัยกุกลาบ

ผู้เขียน : นามปากกา ณ มหรรณพ

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ไม่อนุญาตให้คัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือสแกนเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใด
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น

จำนวนหน้า : 572 หน้า
ภาพปก : ยูจีน
รูปเล่ม : Minicover
อาร์ตชื่อเรื่อง : Duckywee
พิสูจน์อักษร : GreySweater
พิมพ์ครั้งที่ 2 : พฤศจิกายน 2568
จัดทำโดย : ลาวัลย์ ขจรเจนยุทธ
พิมพ์ที่ : บริษัท อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

ณ มหรรณพ.
My Rose เดิมพันรักมัดใจยัยกุหลาบ .-- พิมพ์ครั้งที่ 2 .- กรุงเทพฯ : อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ ,2568.
572 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913
ISBN 978-616-629-608-2

ติดต่อนักเขียน :

Facebook : https://www.facebook.com/mylifeiswritingmydream
Tik Tok : @namarhannop
ReadAwrite : https://namarhannop.readawrite.com
MEB : Scan QR ด้านล่าง

คำนำ

My Rose เดิมพันรักมัดใจยัยกุหลาบ เป็นการพิมพ์ครั้งที่ 2 เนื่องในโอกาสเปลี่ยนปก ขอบคุณนักอ่านที่มอบโอกาสให้นักเขียนได้จัดพิมพ์ครั้งที่ 2 มาใน ณ ที่นี้

สำหนับนิยายเรื่องที่อยู่ในมือท่านนี้ นักเขียนมีแรงบันดาลใจมาจากบุคคลท่านหนึ่งที่ทำให้นักเขียนเกิดความรู้สึกแรงกล้าที่อยากถ่ายทอดเรื่องราวความรักที่มีเพื่อนมนุษย์ตัวเล็ก ๆ หรือเหล่าเด็ก ๆ ที่ไม่มีโอกาสเข้าถึงการศึกษา รวมถึงสภาพครอบครัวที่เป็นอุปสรรค

ซึ่งในเรื่องราว *My Rose เดิมพันรักมัดใจยัยกุหลาบ* นั้นไม่ได้มีแค่เรื่องความรักระหว่างตัวละครเท่านั้น แต่ยังสอดแทรกความคิดบางอย่างเกี่ยวกับสังคมไว้ ซึ่งแม้ว่ามันไม่อาจเปลี่ยนแปลงอะไร แต่ก็อาจช่วยให้มีการตั้งคำถามในใจ แค่นั้นก็เพียงพอแล้ว

สุดท้ายนี้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร นักเขียนขอให้นักอ่านสนุกและเพลิดเพลินกับการอ่านค่ะ

รักเสมอ

ณ มหรรณพ

11 พฤศจิกายน 2025

บทที่ 1

ไม่ว่าเคยสูงส่งมากศักดิ์แค่ไหน สุดท้ายก็ต้องก้มหัวกราบกราน ขอคนที่เกิดจากตมอย่างเขามอบโอกาสครั้งสุดท้ายให้

ชายชราผู้นี้ทำราวกับเขาเป็นพระเจ้าที่สามารถประทานพรให้คนตายแล้วเกิดใหม่ได้อย่างไรอย่างนั้น หากรู้ว่าเขาเป็นแค่อดีตเด็กกำพร้าที่ถูกอุปการะมาด้วยความบังเอิญ ไม่ได้เป็นทายาทแท้จริงทางสายเลือดของมหาเศรษฐีละก็ ยังจะยอมคุกเข่าอ้อนวอนเหมือนอย่างที่ทำอยู่ตอนนี้หรือไม่

"คุณ**ทีเค** ได้โปรดให้โอกาสผมอีกสักครั้งเถอะ ยังมีบางส่วนของโรงแรมที่พอฟื้นฟูบูรณะได้อยู่ ขอผมได้ลองสู้อีกสักตั้งเถอะครับ ได้โปรดเถอะคุณทีเค"

ต่อให้อีกฝ่ายพร่ำคำวิงวอนเป็นร้อยเป็นพัน ก็สั่นคลอนการตัดสินใจของเขาไม่ได้ "ผมไม่มีสิทธิ์สร้างโอกาสให้ใครหรอกครับ ที่ผมทำก็แค่ประเมินตัวเลขในงบการเงินของคุณแล้วบอกคุณว่าหนทางที่คุณจะจ่ายหนี้คืนมิลเลอร์โฮลดิ้งก่อนวันหมดสัญญาเป็นศูนย์"

"แต่คุณทีเคก็รู้นี่ว่าธุรกิจของผมพังเพราะภัยธรรมชาติ ใครจะไปรู้ว่าวันหนึ่งพายุหิมะจะซัดถล่มโรงแรมบนเขาจนวินาศ"

อีกฝ่ายยังไม่จำนนต่อคำตัดสิน ก้มหัวจนหน้าผากแนบผืนพรมอ้อนวอนร้องขอโอกาส เป็นภาพน่าสมเพชจนเขาต้องเบือนหน้าหนีหันไปมองกุหลาบสีแดงสดชูช่อเด่นในแจกันที่วางบนเปียโนโบราณเคียงข้างกรอบรูปถ่ายวงศ์ตระกูล

"ไม่มีใครคาดเดาอนาคตได้หรอกครับ วันหนึ่งเราทุกอาจตายไม่รู้ตัว มิลเลอร์ถึงให้คุณวางแผนรองรับการสูญเสียกรณีไม่คาดคิดสำหรับครอบครัวคุณไว้"

พอสิ้นประโยค ดวงตาของชายชราก็เบิกกว้าง "มะ... มันถึงขั้นนั้นแล้วจริงหรือ..."

"ขึ้นอยู่กับคุณ ถ้าคุณคิดว่าซากปรักหักพังนั่นไม่ควรค่าที่จะชุบชีวิตแล้ว คุณก็ยังพอมีทุนสำรองต่อชีวิตให้ครอบครัวที่คุณรัก แต่ถ้าคุณยังยืนกรานต่อไป คุณก็รู้ดีใช่ไหมว่าคนที่ลำบากต่อจากนี้คือครอบครัวของคุณเอง" ทีเคกล่าวพลางลุกขึ้นยืนจากโซฟาหนัง ก้าวขาเดินตรงไปยังเปียโนหลังใหญ่ แล้วยื่นมือไปหยิบสิ่งที่วางประดับอยู่บนนั้น

"ไม่ ผมไม่เลือก แต่เป็นคุณที่ต้องเลือก!"

ฉับพลัน เสียงกรรโชกของชายชราแผดดัง เหล่าคนในชุดสูทสีดำทั้งหลายต่างรีบชักปืนขึ้นเล็งไปด้านหลัง แต่ร่างสูงยังคงยืนสงบหันหน้าเข้าหาเปียโน เขาค่อย ๆ เอื้อมมือไปปลดรูปคู่ของชายแก่กับเด็กชายวัยประถมลงจากผนังแล้วหันกลับไป

"นี่หลานชายคุณหรือครับ ดูเขายิ้มมีความสุขมากทีเดียว"

"วางรูปลงเดี๋ยวนี้!" เจ้าของรูปถ่ายลั่นเสียง แต่มือที่จับกระบอกปืนนั้นสั่นเทาราวกับเป็นไข้

"โตขึ้นเขาอยากเป็นอะไรหรือครับ"

"เขาอยากจะเป็นอะไรมันก็ไม่ใช่เรื่องของคุณ!"

ทีเคยกยิ้มมุมปาก หมุนตัวหันไปติดรูปคืนที่เดิม "นั่นสิ เขาอยากเป็นอะไรก็ไม่เกี่ยวกับผม เพราะมันขึ้นอยู่กับคุณตาของเขาทั้งนั้น แต่ดูเหมือนว่าสิ่งที่เขาอยากเป็นกำลังจะกลายเป็นเรื่องไร้สาระของเด็กที่ฝันสูงเกินตัว"

จากนั้นชายหนุ่มก็คว้ากุหลาบหนึ่งก้านจากแจกัน หันไปทางชายชรา "ตัดสินใจให้ดี มิลเลอร์ให้โอกาสคุณมามากแล้ว แต่ครั้งนี้คนที่จะให้โอกาสเป็นตัวคุณเอง และพวกเขาจะช่วยคุณทำจนสำเร็จ รับรองว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย ไม่มีใครสงสัย"

ชายหนุ่มฝากคำพูดสุดท้ายไว้ แล้วก้าวเดินออกจากคฤหาสน์ของคนที่กำลังกลายเป็นอดีตนักธุรกิจรีสอร์ตกลางหุบเขา พาร่างสูงสง่าผ่านแนวกำแพงกุหลาบเลื้อยที่สร้างเป็นทางยาวขนาบสองข้างของถนนหินแกรนิตแผ่นใหญ่ ตรงไปขึ้นรถลีมูซีนสีดำมันวาวที่จอดรออยู่นอกรั้วเหล็กดัดลายเถากุหลาบ

"ครั้งต่อไปคุณอาจตายก่อนพ้นประตูบ้านของลูกหนี้ ผมเคยเตือนคุณแล้วไม่ใช่หรือว่าอย่าหันหลังให้หมาจนตรอก" เจ้าของคำเตือนคือเคย์แมนบอดีการ์ดประจำตัวที่ตามมาทำหน้าที่สารถี ก่อนจะขับเคลื่อนรถออกจากคฤหาสน์ด้วยความเร็วราวกับต้องการทำเวลา

"จะพูดอะไรก็ให้เกียรติเขาบ้าง ถึงอย่างไรเขาก็เคยเป็นลูกค้าเงินกู้ชั้นดี"

"ก็แค่เคย แต่สุดท้ายพอมันหมดสิ้นหนทางก็แว้งกัดคุณอย่างที่มันทำ แล้วก็เป็นคุณที่แสดงความอ่อนแอให้มันเห็น มันถึงได้กล้าชักปืนออกมานั่นไง หรือว่าเป็นคุณเองที่ต้องการให้เป็นแบบนั้น"

เจ้านายหนุ่มแค่นหัวเราะ จ้องผู้ใต้บังคับบัญชาผ่านกระจกมองหลังด้วยดวงตาคมเข้มสีน้ำผึ้งป่า "ถ้าผมอยากให้เป็นแบบนั้นจริง ก็ยังไม่ใช่ตอนนี้ มันยังมีงานสำคัญที่ผมต้องทำให้ลุล่วงเสียก่อน"

ราวกับรู้ว่าผู้เป็นนายต้องการอะไร เคย์แมนจึงพ่นลมหายใจแล้วเล่าความคืบหน้าของงานที่ได้รับมอบหมาย “เจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ของมาเฟียรัสเซียในพัทยาสนใจอยากเข้าร่วมโครงการเงินทุนหมุนเวียนกับมิลเลอร์โฮลดิ้ง แต่อีกสามสิบเปอร์เซ็นต์จะขอพบคุณทีเคเพื่อต่อรองเพิ่มเงื่อนไขผลประโยชน์ ผมเลยบอกพวกเขาว่าทีเค มิลเลอร์จะไปพบพวกเขาหลังเสร็จสิ้นงานศพของท่านโธมัส”

“แล้วเจ้านั่นล่ะ”

“มันยังไม่รู้ว่ากำลังถูกเราตีท้ายครัว” แต่ผู้ใต้บังคับบัญชายังไม่ทันพูดจบก็มีเสียงข้อความเข้าขัดจังหวะ จึงหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋าสูทเพื่ออ่านข้อความด่วนที่เพิ่งส่งเข้ามาแล้วรายงานต่อว่า “ปิดเคสเศรษฐีผู้ดีเก่าเรียบร้อย”

วินาทีนั้น กุหลาบในมือเขาก็ปลิดกลีบตัวเองทิ้งลงบนหน้าตัก ราวกับรับรู้ถึงการจากไปของเจ้าของเก่า คล้ายหญิงสาวที่หลั่งน้ำตาโศกเศร้าอาดูรใจให้คนรักที่จากไปตลอดกาล

“เดดลิสต์คนต่อไป นักธุรกิจต่อเรือยอชต์ เจ้านี่มันลื่นเหมือนปลาไหล คุณต้องระวังตัวหน่อย”

เจ้านายหนุ่มฟังโดยไร้เสียงตอบ ไม่ใช่เพราะใจลอยคิดเรื่องอื่น แต่รู้อยู่แล้วว่าจะจัดการปลาไหลตัวนั้นอย่างไร หากแต่ในตอนนี้เขาอยากพักใจและวางทุกความคิดไว้ก่อนเริ่มงานครั้งใหม่

“ยังเหลือเวลาอีกมากก่อนไปพบเบนที่โบสถ์เย็นนี้ คุณจะให้ผมพากลับมิลเลอร์โฮลดิ้งก่อนหรือเปล่า”

“ไม่ ผมจะไปสวนเอเดนระหว่างรอเบนไปถึงโบสถ์”

เขาออกคำสั่งแล้ววางดอกกุหลาบไว้ข้างกาย หันไปมองท้องฟ้าเหนือยอดคฤหาสน์ที่กำลังมีเมฆเทาเรี่ยลงมากลืนกินจนจางหายไปจากสายตา กระทั่งผู้รับใช้พามาส่งยังที่หมาย เจ้านายหนุ่มก็ก้าวขาลงจากรถ เดินอ้อม

ไปที่กระโปรงหลังซึ่งถูกเปิดรอไว้ราวกับรู้หน้าที่

"คนของเบนส่งข่าวมาบอกว่าเบนกับครอบครัวจะมาถึงโบสถ์ก่อนเวลา เห็นว่าการประชุมภาคระหว่างมิลเลอร์กรุ๊ปกับนักลงทุนฝั่งอเมริกาไม่ได้ข้อสรุปที่เบนพอใจนัก" เคย์แมนเดินตามมาบอกขณะที่ผู้เป็นนายหยิบกีตาร์โปร่งออกจากกระโปรงรถ

"ผมว่าวันนี้เบนคงอารมณ์ไม่ดีเท่าไรนัก"

ความสำคัญอยู่ที่ประโยคหลัง เขาจึงพยักหน้ารับรู้แล้วเดินผ่านไหล่บอดีการ์ดผมทองเข้าสู่ประตูซุ้มกุหลาบเลื้อยสีแดงก่ำที่กำลังออกดอกบานสะพรั่ง โดยไม่ลืมหยุดมองส่งยิ้มให้เป็นการทักทาย แล้วเดินเข้าสู่ใจกลางสวนอันมีน้ำพุประติมากรรมปูนปั้นเทพสวรรค์ผู้เฝ้าสวนเอเดนประดับอยู่ ณ ใจกลาง

แม้ท้องฟ้าวันนี้ไม่ใสกระจ่าง แต่สายลมอ่อนที่พัดพากลิ่นดอกไม้หอมก็สร้างความสดชื่นให้แก่หัวใจชายหนุ่ม เขาทรุดตัวลงนั่งบนผืนหญ้าจับกีตาร์ให้ถนัดมือแล้วเริ่มพรมนิ้วเรียวลงบนเส้นสายสร้างเสียงเพลงตามตัวโน้ตที่บันทึกในหัวใจ จากนั้นก็เปล่งเสียงร้องเพลงแสนหวานให้ก้องกังวานไปทั่วสวน

"คุณอาทีเคขา" เสียงเรียกหวานใสปานระฆังแก้วหยุดบทเพลงได้ชะงักงัน คนธรรพ์จำแลงจึงหันไปทางเด็กหญิงผมสีทองดั่งรวงข้าววัยแปดขวบที่วิ่งตรงเข้ามาหาด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

"ว่าไงครับหนูโรซี่ คุณพ่อให้มาตามผมแล้วหรือครับ" เขาวางกีตาร์ลงข้างกาย แล้วอ้าแขนรับร่างเล็กที่โผเข้ากอด

"เปล่าค่ะ โรซี่จะเล่นซ่อนหากับพี่แมกซ์เวลในสวนเอเดนค่ะ คุณอาช่วยหาที่ซ่อนให้โรซี่หน่อยได้ไหมคะ"

แม่หนูเล่าความเสียงเจื้อยแจ้วน่าเอ็นดู คนเป็นอาจึงช้อนตัวหลานสาวตัวผอมบางขึ้นอุ้มตามคำขอ แล้วกวาดตาหามุมเหมาะ ๆ สำหรับเป็นที่ซ่อนกายเจ้าตัวน้อย

"ผมว่าใต้พุ่มการ์เดียนแอนเจิลนั่นเหมาะทีเดียว พี่แมกซ์เวลไม่มีทางหาหนูโรซี่เจอแน่ครับ"

เด็กหญิงยิ้มร่า ขอลงพื้นวิ่งไปมุดเข้าใต้พุ่มกุหลาบสีขาวบริสุทธิ์เพื่อหลบซ่อนพี่ชายตามคำบอก เขาเห็นแล้วก็ยิ้มขันในความไร้เดียงสา

"คุณเบนเรียกพบแล้วครับ"

เสียงนั้นบอกว่าเวลาส่วนตัวของเขาได้หมดลงแล้ว ชายหนุ่มจึงหันไปพยักหน้ารับรู้แล้วเดินตามเคย์แมนเข้าสู่โบสถ์ที่ใช้เป็นสถานประกอบพิธีส่งความอาลัยแด่ดวงวิญญาณของโธมัส มิลเลอร์ ผู้อุปการะเขาเป็นลูกบุญธรรม ส่วนทายาทที่แท้จริงนั้นคือชายหนุ่มผมทองร่างสูงใหญ่ที่กำลังยืนมองเขาด้วยดวงตาสีฟ้าอย่างสุขุมหน้าโลงศพประดับดอกกุหลาบจากสวนเอเดน

"ว่าไง ทีเคน้องรัก" เสียงทักทายของเบนเรียบนิ่งแต่ก้องกังวาน "ได้ยินว่านายเกือบมีปัญหากับเดดลิสต์เคสล่าสุด"

น่าชื่นชมความฉับไวของเคย์แมนที่รายงานทุกสิ่งให้แก่นายใหญ่ได้รวดเร็วเสมอ ฉะนั้นเขาจึงไม่มีอะไรต้องพูดอีก

"นายควรระวังตัวให้มากกว่านี้"

"ขอบคุณที่เป็นห่วงผม แต่เมื่อผมรับปากว่าจะทำเคสไหน นั่นหมายถึงผมรู้ว่าต้องเสี่ยงกับอะไร แล้วผมก็รู้ว่าจะยังเป็นอะไรไปไม่ได้จนกว่างานใหญ่เสร็จสมบูรณ์"

ทว่าในนาทีนั้น พี่ชายบุญธรรมก็ยกนิ้วแตะที่ปากตัวเอง ส่งสัญญาณบอกให้เขาหยุดพูด เพราะโรซี่ ลูกสาวตัวน้อยวิ่งเข้ามาหาพร้อมกุหลาบสีขาวหมดจดในมือ

"กุหลาบในสวนเอเดนค่ะคุณพ่อ หนูเอามาฝาก" เพราะยังอยู่ในวัยไร้เดียงสา แม่หนูจึงไม่รู้ว่าไม่ควรเข้ามาขัดบทสนทนาของผู้ใหญ่

"พ่อสั่งห้ามไม่ให้เข้าไปเล่นในสวนไม่ใช่หรือ ทำไมถึงขัดคำสั่ง"

"ไม่ต้องห่วงค่ะคุณพ่อ พี่แมกซ์เวลก็อยู่ด้วย แล้วคุณอาทีเคเคยสอนหนูว่าถ้าถูกผึ้งต่อยต้องทำอย่างไร"

"หนูจะต้องไม่ถูกผึ้งต่อย นี่คือความต้องการของพ่อ" เสียงเข้มของบิดาทำให้เด็กหญิงหน้าเจื่อน เดินคอตกออกไป

"ถ้าวันหนึ่งฉันทำลายสวนเอเดนนั่น ก็อยากให้นายเข้าใจเหตุผล" เบนสบตาเขาเพียงชั่วเสี้ยวนาที ก่อนหันไปเสียบกุหลาบของฝากที่โลงศพบิดา "เสร็จงานศพของพ่อแล้ว ฉันคงไม่ได้เห็นหน้านายอีกนาน แต่พอนายทำงานสำเร็จ ฉันจะเตรียมตำแหน่งรองประธานมิลเลอร์โฮลดิ้งไว้พร้อมเงินทองมากมายนอกเหนือจากมรดกที่พ่อมอบให้ในโกดัง"

"ผมไม่รับตำแหน่ง"

"นายต้องรับตำแหน่ง!"

เสียงของเบนสะท้อนก้องไปทั่วโบสถ์ แต่ทีเคยังไม่แสดงสีหน้ายินดียินร้าย เขาหันไปโค้งตัวคำนับศพของมหาเศรษฐีที่กรุณาอุปการะเขาเป็นบุตรบุญธรรม แล้วก้าวเดินออกจากโบสถ์ ทว่าประโยคถัดมาของเบนทำให้เขาหยุดขาชะงัก

"เคย์แมนได้บอกนายเรื่องบริษัทลูกหนี้ของมิลเลอร์โฮลดิ้งในเมืองไทยหรือยัง"

"ยังครับ"

"ถ้าอย่างนั้น ก็ฟังจากฉันตอนนี้เลย ฉันกำลังส่งบริษัทนี้ไปอยู่ในเดดลิสต์ของนาย"

หมายความว่ามิลเลอร์กำลังจ้องจะเชือดลูกกวางบาดเจ็บตัวใหม่ แล้วผู้รับหน้าที่นำลูกกวางหมดหนทางเยียวยามาสังเวยก็คือเขา

"ผมจะรอรับคำสั่ง" เพราะรู้หน้าที่ดีแล้วก็จึงค้อมศีรษะรับทราบ จากนั้นก็หมุนตัวเดินกลับเข้าสู่สวนเอเดน หยิบกีตาร์โปร่งคู่ใจที่วางทิ้งไว้ขึ้นแล้วมองมันอย่างนั้นเนิ่นนาน ก่อนเงยหน้ากวาดตาไปทั่วสวนที่เขาใช้

เงินส่วนตัวสร้างขึ้นมาเป็นอนุสรณ์รำลึกถึงผู้หญิงคนสำคัญในชีวิตสองคน ที่หนึ่งในนั้นจากเขาไปแล้วตลอดกาล

บทเพลงรักเริ่มบรรเลงอีกครั้ง ทว่าน้ำเสียงขับร้องของชายหนุ่มสุดหม่นเศร้า ไม่ต่างกันเลยกับความทึมเทาของท้องฟ้าที่เริ่มโปรยสายฝนเย็นเฉียบลงมา

บทที่ 2

“ถ้าทำตามแผนที่โรสวางไว้ โรสมั่นใจว่าโครงการสร้างห้างสรรพ-สินค้าของเราจะช่วยกอบกู้ผลประกอบการของคุณากรพร็อพเพอร์ตี้ให้ดีขึ้นได้แน่นอนค่ะ”

น้ำเสียงของ **รสสุคนธ์ เศรษฐกมล** ที่มอบคำมั่นแก่ผู้ร่วมประชุมนั้นหนักแน่นและชัดถ้อยชัดคำดี แต่ผลตอบรับจากทุกคนคือการมองหญิงสาวหน้าหวานด้วยดวงตาหวาดหวั่นราวกับเพิ่งถูกหล่อนสั่งให้ไปออกรบในดินแดนไกลโพ้น

“อย่างไรเราขอรอฟังการตัดสินใจจากคุณ**อิท**อีกครั้งนะครับ**คุณโรส**”

คำพูดของหนึ่งในกรรมการฝ่ายจัดหาเงินทุนและดูแลด้านบัญชีตอกย้ำชัดเจนว่าพวกเขายังไม่เชื่อมั่นในตัวหล่อน

“ก็แล้วแต่พวกคุณค่ะ เอาเป็นว่าโรสเชื่อมั่นในความคิดของตัวเอง”

รสสุคนธ์ตอบกลับเสียงแข็ง และเพราะเกรงว่าความไม่พอใจจะแสดงออกทางใบหน้าชัดเจน หล่อนจึงกล่าวปิดประชุม แล้วพาร่างกลมกลึง

ในชุดเดรสสีขาวสวมทับด้วยสูทผ้าเนื้อดีสีเดียวกันเดินกลับห้องทำงานที่มีป้ายโลหะผนึกบนบานประตูว่า

'ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการใหญ่'

ทั้งที่หญิงสาวคือทายาทของประธานบริษัท แต่กลับเป็นได้แค่ผู้ช่วย ส่วนหน้าที่สำคัญตกไปเป็นของอิทธิฤทธิ์ คนที่ไม่เกี่ยวข้องทางใดเลยกับตระกูล ทว่ามีความสำคัญยิ่งยวด เพราะนอกจากจะดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการใหญ่และถือครองหุ้นของบริษัทสี่สิบเปอร์เซ็นต์แล้ว เขายังเป็นคนที่มารดากำลังยัดเยียดให้มาเป็นสามีหล่อนในอนาคตอันใกล้ ด้วยเหตุผลไม่น่าจูงใจว่าเป็นการแต่งงานเพื่อกอบกู้ผลประกอบการของบริษัทครอบครัว

ขนาดเรื่องความรักรสสุคนธ์ยังไร้อิสรภาพ นับประสาอะไรกับการอยากใช้ความรู้ที่ร่ำเรียนมาบริหารกิจการ แม้แต่บุพการีก็ยังไม่เคยเห็นความสามารถบุตรสาว จึงไม่สงสัยเลยว่าทำไมผู้บริหารคนอื่นยืนกรานเชื่อฟังคำสั่งของอิทธิฤทธิ์มากกว่าคนที่สืบสายเลือดของประธานบริษัท

คิดถึงตรงนี้แล้ว หัวใจของหล่อนก็ห่อเหี่ยวขณะเดินคอตกผลักประตูห้องเข้าไป แต่พอได้เห็นกุหลาบช่อโตในแจกันแก้วใสใบใหญ่บนโต๊ะทำงาน รอยยิ้มกระจ่างก็ผุดพรายบนใบหน้า ตรงปรี่เข้าไปหยิบดอกกุหลาบมาเชยชมเหมือนเด็กน้อยกระโจนเข้าหาขนมหวาน

"ร้านดอกไม้เขาเพิ่งมาส่งให้ตอนที่คุณโรสประชุมค่ะ ดิฉันเลยขออนุญาตมาใส่แจกันไว้ก่อน กลัวว่ามันจะเหี่ยวก่อนคุณโรสจะได้ชม" เลขานุการเดินตามมาบอก แต่พอเห็นนายสาวซุกไซ้ปลายจมูกมนบนกลีบบอบบางก็ถามอย่างใคร่รู้ "คุณโรสดมกุหลาบซะขนาดนั้น ไม่กลัวสารเคมีที่เขาฉีดใส่มันหรือคะ"

"ก็กลัวค่ะ แต่ลืมตัวทุกทีเพราะโรสเคยชินกับการได้ดมกุหลาบที่คุณยายปลูกในสวนของท่านตอนเด็ก ๆ" หล่อนคลี่ยิ้มตอบ

"คุณยายของคุณโรสท่านปลูกกุหลาบได้หรือคะ เคยได้ยินว่ากุหลาบ

ปลูกยาก แสดงว่าท่านต้องเป็นคนใจเย็นมากแน่ ๆ”

รสสุคนธ์พยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม “คุณยายท่านปลูกดอกไม้เก่งมากค่ะ แล้วในสวนของท่านมีกุหลาบกลิ่นหอมเต็มไปหมด ตอนโรสยังเด็ก โรสก็ชอบไปขลุกอยู่ในสวนกุหลาบของท่านทั้งวัน”

พูดถึงคุณยายทีไรหญิงสาวก็รู้สึกเหงาใจขึ้นมา ภาพความทรงจำของท่านหลั่งไหลผ่านกุหลาบ ดอกไม้ที่เป็นความอบอุ่นอ่อนโยนของคุณยายที่คอยปลอบประโลมจิตใจหล่อนทุกครั้งยามถูกมารดาทำโทษหนักจนร้องไห้วิ่งไปขอใช้หน้าตักเป็นที่ซับน้ำตา

“อ้อ คุยเพลินจนลืมไปเลย บริษัทพาร์ตเนอร์ส่งแบบงานมาให้แล้วค่ะ เขาบอกว่าให้คุณโรสตรวจสอบจนพอใจก่อนเซ็นอนุมัติแบบค่ะ” เลขานุการสาวเพิ่งนึกได้ว่าต้องส่งงาน จึงวางแฟ้มเอกสารไว้บนโต๊ะ

“ว้าว ดีจัง พวกเขาทำงานเร็วสมเป็นมืออาชีพจังเลย นี่โรสเพิ่งส่งสัญญาไปเมื่อสองวันก่อนเองนะคะ”

รสสุคนธ์ตื่นเต้น รีบคว้าแฟ้มมาเปิดดูแบบระบบความปลอดภัย ที่หล่อนเลือกใช้มืออาชีพเพราะรับประกันได้ถึงผลงาน กระนั้นก็ยังมีอีกหลายสิ่งที่หล่อนไม่อาจยื่นมือไปจัดการ โดยเฉพาะงานที่อยู่ใต้การควบคุมของอิทธิฤทธิ์

“แล้วทางคุณอิทเขาคัดเลือกผู้รับเหมาได้หรือยังคะ”

ว่าแล้วก็ถามข่าวคราวความคืบหน้ากับเลขานุการ แต่คำตอบที่ได้กลับมาคือรอยยิ้มเจื่อนก่อนขอตัวไปทำงานต่อ เจ้านายสาวจึงพ่นลมหายใจเพราะหมายความว่าโครงการนี้ยังไม่ได้ผู้รับเหมาที่เหมาะสม แต่ทำไมอิทธิฤทธิ์ถึงตัดสินใจช้านัก เขาเองก็รู้ว่าต้องตอกเสาเข็มต้นแรกภายในสิ้นปีนี้ หวังว่าเขาคงไม่ได้กำลังทำให้โครงการที่หล่อนยกมือขอเป็นผู้ดูแลล่าช้ากว่ากำหนด

ความคิดลบฟุ้งกระจายปั่นหัวรสสุคนธ์จนสูญเสียสมาธิ หล่อนจึงสะบัดเรื่องในหัวออก แล้วก้มหน้าอ่านแผนผังระบบความปลอดภัยต่อ ทว่า

ความสงบกลับถูกทำลายลงเมื่อชายหนุ่มร่างสูงผลักประตูเข้ามาแสดงความเกรี้ยวกราดโดยไม่ขออนุญาตหล่อนสักคำ

"เป็นบ้าอะไรถึงได้ไปตกลงตามเงื่อนไขที่บริษัทคู่แข่งของเรากำหนด!"

รสสุคนธ์สูดลมหายใจเข้า ชำเลืองตามองเขาเพียงเสี้ยววินาทีแล้วก้มหน้าอ่านเอกสารต่อ "ถ้าไม่มีเรื่องคอขาดบาดตาย โรสขอคุยเวลาอื่นนะคะ ตอนนี้โรสต้องทำงาน"

"ก็เพราะการทำงานโดยพลการของโรสนี่ไงที่ทำให้มันเป็นเรื่องคอขาดบาดตายของบริษัทเรา!"

หญิงสาวสุดจะทนกับการวางอำนาจเกินขอบเขต จึงลุกขึ้นแล้วเดินไปหยุดยืนกอดอก จ้องใบหน้าหล่อเหลาที่กำลังบูดเบี้ยวเพราะโทสะ

"ข้อแรกนะคะพี่อิท คุณากรพร็อพเพอร์ตี้ไม่ใช่บริษัท 'เรา' แต่เป็นบริษัทของ 'พ่อกับโรส' และข้อที่สอง โรสไม่ได้บ้า แต่คิดถี่ถ้วนแล้วว่าคุณากรพร็อพเพอร์ตี้ไม่เสียเปรียบ"

"ไม่เสียเปรียบ?" อิทธิฤทธิ์แค่นหัวเราะ "ไอ้ที่เรารับผิดชอบสร้างตัวอาคาร แต่ให้มันเข้ามาวางระบบความปลอดภัยอย่างนั้นหรือที่เรียกว่าไม่เสียเปรียบ?"

"ก็ใช่สิคะ งานอาคารและโครงสร้างเป็นงานที่เราถนัด แถมยังเป็นภาพลักษณ์ของโครงการ ฉะนั้นชื่อที่จะถูกนึกถึงก่อนก็ต้องเป็นคุณากรพร็อพเพอร์ตี้ ไม่ใช่บริษัทคู่แข่งที่ทำอยู่แต่เบื้องหลังโดยไม่มีใครรู้"

"โง่!" คำผรุสวาทที่พ่นออกจากปากหยักทำให้ความคิดของรสสุคนธ์ชะงักงัน

"งานวางระบบความปลอดภัยของมันทำสัญญาแบบปีต่อปีเท่านั้น ยิ่งนานปีที่เราบริหารกิจการ ก็คือนานปีที่มันกำข้อมูลทางความปลอดภัยของเราทุกอย่าง ลองใช้ความคิดนักศึกษาปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยระดับนานาชาติทีสิว่ามันคุ้มค่าไหม!"

เขาไม่สนใจว่าเสียงตะคอกจะดังไปถึงหูใครหรือไม่ ครั้งหนึ่งหล่อนก็เคยถูกเขาดูหมิ่นความคิดต่อหน้าพนักงานทุกคนในห้องประชุมมาแล้ว ถึงจะยอมรับว่าเขามีประสบการณ์มากกว่า แต่การใช้วาจาไม่ให้เกียรติกันเป็นสิ่งที่หล่อนรับไม่ได้ น้ำตาที่หลั่งรินออกมาจึงไร้ซึ่งความน้อยใจ แต่อัดแน่นไปด้วยความเกลียดชังทุกหยาดหยด

"แล้วพี่อิทล่ะคะ นอกจากกีดกันไม่ให้โรสทำงานงานของโรสแล้ว พี่อิททำอะไรให้คุณากรพร็อพเพอร์ตี้บ้าง"

"ขณะที่โรสคิดว่าสิ่งที่ตัวเองทำตามใจมันคืองาน พี่ต้องดิ้นรนแค่ไหนที่จะให้เราได้ไปร่วมไว้อาลัยงานศพมหาเศรษฐี เพื่อให้ได้มีโอกาสทำความรู้จักกับนักลงทุนระดับนานาชาติ!" เรียวปากหยักกระตุกยิ้มร้ายโยนหนังสือพิมพ์ฉบับล่าสุดมาที่โต๊ะทำงานหล่อน

'อังกฤษสูญเสียบุคคลสำคัญครั้งใหญ่ หลังมหาเศรษฐีผู้ก่อตั้งบริษัทมิลเลอร์คอร์ปอเรชันประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตจากเครื่องบินตกไม่นาน เจ้าของกิจการรีสอร์ตหรูผู้ริเริ่มนำคฤหาสน์ขุนนางอังกฤษเก่ามารีโนเวตถูกพบเป็นศพหลังรถเสียหลักตกหน้าผาไม่ห่างจากรีสอร์ตของตัวเอง!'

คนในข่าวทั้งสองไม่มีความเกี่ยวข้องอันใดกับหล่อนเลย แต่อิทธิฤทธิ์วิ่งเต้นหาทางไปร่วมงานไว้อาลัยให้ได้ ด้วยเหตุผลทางธุรกิจที่เขาฉวยเอาช่วงเวลาเศร้าของผู้อื่นมาเป็นโอกาสการแสดงตัวตน

"หรือถ้าโรสคิดว่าทำได้แค่ยืนร้องไห้ ก็วางมือจากงานแล้วไปเตรียมตัวเป็นเจ้าสาวของพี่อย่างเดียวจะดีกว่า"

เขายังไม่เลิกกล่าวคำดูถูก รสสุคนธ์กำมือทั้งสองแน่น กัดริมฝีปากตัวเองพยายามหยุดน้ำตาไม่ให้รินไหล แต่เพราะความคับแค้นที่ตีตื้นจากภายในกลายเป็นแผ่นดินไหวสร้างคลื่นยักษ์ซัดถาโถมใส่ทำนบให้พังทลาย

"คนที่สั่งโรสให้วางมือจากงานได้มีแค่คุณพ่อเท่านั้น"

อิทธิฤทธิ์แค่นหัวเราะ "แล้วก็เป็นพ่อของโรสไม่ใช่หรือที่อยากให้

พี่มาเป็นสามีของโรสเพื่อกอบกู้บริษัทนี้”

นี่หรือคำพูดของคนที่กำลังจะก้าวเข้ามาใช้ชีวิตร่วมกัน น้ำตาของรสสุคนธ์ที่หลั่งไหลออกมาคงไม่ต่างกับน้ำฝนที่ซึมลงในทราย “โรสขอประกาศให้ชัดตรงนี้ การวางมือจากงานนี้จะเป็นเรื่องสุดท้ายในชีวิตที่โรสทำ นั่นหมายความว่าการแต่งงานกับพี่ก็คือเรื่องสุดท้ายในชีวิตของโรสเช่นกัน!”

“ยังไม่เข้าใจอีกหรือว่าเราต้องร่วมมือกัน”

“โรสบอกแล้วใช่ไหมคะว่าไม่มีคำว่า ‘เรา’!” หล่อนกระแทกเสียงคว้ากระเป๋าแล้วสะบัดตัวเดินออกจากห้องทำงาน ขับรถมุ่งหน้าสู่ถนนสายการค้าใจกลางเมืองที่แวดล้อมไปด้วยร้านอาหารและร้านเสื้อผ้าเลิศหรู ซึ่งหนึ่งในนั้นมีร้านเสื้อชื่อดังที่กำลังได้รับความนิยมในวงสังคมชั้นสูงฝังตัวอยู่ และเจ้าของร้านก็คือ **แพรพรรณราย** เพื่อนผู้รู้ใจเพียงคนเดียวในชีวิตของรสสุคนธ์

“หงส์!” รสสุคนธ์ผลักประตูร้านเข้าไปแล้วเรียกหาเพื่อนสาวทันที

“ยายโรส!” พอเจ้าของดวงตาคมฉาบอายชาโดวสีเทาหม่นเห็นหล่อนพุ่งตัวมาหาก็รีบวางเชิ้ตตัวสีขาวในมือ แล้วเอ่ยทักทายด้วยใบหน้ายิ้มแย้มระคนประหลาดใจ “สงสัยน้ำจะท่วมหลังหงส์ อะไรทำให้ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการใหญ่มาหาแม่ค้าขายเสื้อเวลานี้ได้กัน”

ทว่าใบหน้าไม่สู้ดีกับดวงตาฉ่ำน้ำของรสสุคนธ์ก็เป็นเหตุให้แพรพรรณรายแขวนป้ายปิดร้านชั่วคราว แล้วรีบพาเพื่อนรักเข้าไปคุยในห้องทำงาน

“ฉันเกลียดเขา!” รสสุคนธ์ระเบิดความแค้นแน่นอกออกมา ทั้งแววตาและคำพูดล้วนชัดเจนโดยไม่ต้องสาธยายอะไรอีก

“เกลียด เกลียด เกลียด เกลียด!” หล่อนเดินวนไปวนมาพูดประโยคเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนแพรพรรณรายทนไม่ไหวคว้าตัวให้นั่งลงบนโซฟาแล้วถามที่มาที่ไป

"โดนเขาว่าอะไรมาอีกล่ะ"

"โง่ เขาบอกว่าฉันโง่!"

"พี่อิทเขาพูดขนาดนั้นเลยหรือ" แววตาของแพรพรรณรายบอกว่าไม่เชื่อ

"เธอคิดว่าฉันกุเรื่องขึ้นเองหรือไง คิดว่าฉันหาเรื่องต่อว่าเขาเพื่อหนีการแต่งงานใช่ไหม!"

"เปล่า ฉันยังไม่ได้คิดขนาดนั้น แต่ไม่คิดว่าพี่อิทเขาจะใช้คำพูดแรงๆ กับเธอ" แพรพรรณรายส่ายหน้าปฏิเสธจนปลายผมบ็อบสั้นสะบัดพลิ้วไปมา

"น้อยไปเสียเมื่อไรล่ะ แล้วนี่ถ้าฉันแต่งงานกับเขา เธอคิดดูสิว่ามันจะเหมือนตกนรกแค่ไหน ถ้าเราต้องอยู่กับผู้ชายที่ดูถูกเรา เห็นเราเป็นช้างเท้าหลัง ต้องพยักหน้ารับคำ ทำตามคำสั่งอย่างเดียวไปตลอดชีวิต แค่คิดก็อยากจะบ้าแล้ว!"

"แล้วทำไมเขาถึงว่าเธอล่ะ"

รสสุคนธ์ทำหน้าเหนื่อยหน่าย "ก็เรื่องงานน่ะ ฉันตัดสินใจเซ็นสัญญากับบริษัทที่เคยเป็นคู่แข่งให้เข้ามาวางระบบความปลอดภัยของโครงการโดยไม่บอกพี่อิท แล้วคงมีลิ่วล้อของเขาคาบข่าวไปบอก ขนาดตัวไม่อยู่ยังให้สายสืบคอยจับตาการทำงานของฉันเลย ทุเรศที่สุด"

"เธอก็น่าจะแสดงฝีมือให้เขาเห็นว่าเธอไม่ได้เป็นอย่างที่เขาคิด"

"ฉันก็ทำอยู่นะหงส์ จริง ๆ แล้วตอนนี้ฉันใช้กลยุทธ์น้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า บางทีเราอาจต้องการพาร์ตเนอร์มากกว่าคู่แข่ง ยิ่งนโยบายเศรษฐกิจผันแปรตามการเมืองแบบนี้ องค์กรเอกชนก็ต้องหันหน้าเข้าหากันมากขึ้น แต่คนอย่างพี่อิทน่ะ ต้องเด่นต้องดีเหนือคนอื่น เห็นทุกอย่างเป็นเรื่องของการแข่งขันไปหมด"

แพรพรรณรายถอนหายใจ วางมือบนไหล่ของเพื่อนสาว "ไม่เอาน่า อย่าเพิ่งท้อสิ ถ้าเธอทำสำเร็จ พี่อิทก็จะยอมรับในตัวเธอไงล่ะ"

รสสุคนธ์ระบายลมหายใจเสียงยาว เพราะความจริงแล้วการที่หล่อนมุ่งมั่นทำงานไม่ใช่เพื่อให้ว่าที่สามีคนที่หล่อนไม่เคยคิดรักยอมรับ แต่เพื่อให้พ่อแม่ของหล่อนเชื่อมั่นในความสามารถของบุตรสาวต่างหาก ซึ่งดูเหมือนว่าหนทางกำลังรางเลือนลงหากหล่อนยังจมอยู่ใต้เงาของอิทธิฤทธิ์ต่อไป ไม่ว่าจะด้วยฐานะลูกน้องใต้บังคับบัญชา หรือภรรยาผู้อยู่ใต้อำนาจของสามี

แล้วหล่อนจะยอมให้เป็นแบบนั้นหรือยายโรส ไม่มีทาง! เสียงในใจคัดค้านหนักแน่นเหลือเกิน ฉะนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น รสสุคนธ์เศรษฐกมล คนนี้ก็จะพาคุณากรพร็อพเพอร์ตี้ให้ผ่านพ้นวิกฤตโดยไม่ต้องพึ่งใบทะเบียนสมรสให้จงได้ รสสุคนธ์ตั้งปณิธานในใจ แล้วปักหมุดหมายตรงที่คำว่า ‘ต้องสำเร็จ!’

บทที่ 3

ด้วยปณิธานที่ตั้งมั่น รสสุคนธ์จึงเดินตามแผนการของตนในความเงียบงัน โดยหวังว่าสิ่งที่ทำจะสัมฤทธิ์ดังใจ หล่อนเก็บสะสมข้อมูลและวางกลยุทธ์ต่าง ๆ ในหัว เพื่อรอวันยึดตำแหน่งผู้ควบคุมดูแลโครงการใหญ่มาไว้ในมือ แต่กว่าจะถึงวันนั้นรสสุคนธ์จำต้องยอมปล่อยให้อิทธิฤทธิ์ฉายแสงกลบบทบาทของหล่อนอย่างที่เขาต้องการ

แม้ในวันงานศพของมหาเศรษฐีเจ้าของบริษัทหลักทรัพย์และการลงทุนระดับใหญ่ของอังกฤษที่บิดาส่งรสสุคนธ์มาเป็นตัวแทน อิทธิฤทธิ์ก็ยังกำชับหล่อนก่อนเข้างานว่าห้ามพูดแสดงความเห็นใด ๆ จนกว่าเขาจะอนุญาต จึงกลายเป็นว่าหล่อนต้องยืนนิ่งเงียบข้างเขาประหนึ่งผู้ติดตามรับใช้เจ้านาย ไม่ต่างอะไรกับดาวพลูโตที่ถูกตัดออกจากระบบสุริยะจักรวาล

กระทั่งความเบื่อหน่ายผสมความเหนื่อยล้าจากการเดินทางข้ามทวีปสะสมได้ที่ รสสุคนธ์จึงหลุดอ้าปากหาว ซึ่งจังหวะดีเหลือเกินเมื่อสุภาพบุรุษนักธุรกิจเมืองผู้ดีท่านหนึ่งหันมาเห็นพอดี ถึงได้ค้นพบว่ามีผู้หญิงผมดัด

ลอนอ่อนสีน้ำตาลธรรมชาติยืนยิ้มเจื่อนอยู่ตรงนี้ตั้งหนึ่งคน

"ขอโทษค่ะ" รสสุคนธ์รีบกล่าวคำขออภัย ดีที่อีกฝ่ายไม่ถือสา แต่กลายเป็นสัญญาณเตือนนาย/ให้อิทธิฤทธิ์ที่กำลังอธิบายแผนการลงทุนโครงการใหม่ของคุณากรพร็อพเพอร์ตี้อย่างออกรสออกชาติเริ่มรู้ตัวว่ากำลังทำผิดธรรมเนียมปฏิบัติสากล เขาจึงรีบแนะนำหล่อนด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงดีราวกับคนสัญชาติต้นแบบ

"โอ... ต้องขออภัยด้วยที่ผมยังไม่ได้แนะนำให้พวกคุณรู้จักคุณผู้หญิงแสนสวยคนนี้" อิทธิฤทธิ์พูดพร้อมกับสอดมือเข้าที่เอวบางแล้วบีบราวกับต้องการเตือนให้หล่อนนิ่งเงียบตามที่ตกลงกัน

"เธอคือรสสุคนธ์ เศรษฐกมล บุตรีของคุณคุณากร เศรษฐกมล ประธานใหญ่แห่งบริษัทคุณากรพร็อพเพอร์ตี้ และเธอกำลังครองตำแหน่งว่าที่ภรรยาของผม"

แค่มือกาวที่เกาะเกี่ยวเอวหล่อนไว้ก็ทำให้ต้องฝืนเก็บความขุ่นไว้ใต้รอยยิ้มมากพอแล้ว อีกทั้งยังถูกแนะนำว่าเป็นว่าที่ภรรยาแทนการแนะนำตำแหน่งหน้าที่การงานอีก ยิ่งทำให้รอยยิ้มของหญิงสาวหดแคบ แต่แทนที่จะเอาสมองไปคิดเล็กคิดน้อย รสสุคนธ์ขอคว้าโอกาสที่ฉกฉวยมาด้วยความไม่ตั้งใจนี้เปิดตัวใหม่อีกครั้ง

"สวัสดีค่ะ ดิฉันชื่อรสสุคนธ์ เศรษฐกมล" หล่อนคลี่ยิ้มกว้าง สร้างความละมุนให้ใบหน้าหวาน แล้วเปิดกระเป๋าคลัตช์ใบจิ๋วหยิบนามบัตรออกมายื่นให้สุภาพบุรุษทั้งหลาย "อย่างที่คุณอิทธิฤทธิ์บอกเมื่อสักครู่ ดิฉันเป็นบุตรสาวของคุณคุณากร เศรษฐกมล และเป็นผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการใหญ่ของคุณากรพร็อพเพอร์ตี้ เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รู้จักทุกคนค่ะ แล้วต้องขออภัยแทนคุณพ่อของดิฉันด้วยที่ท่านไม่สามารถเดินทางมาร่วมงานศพคุณโธมัส มิลเลอร์ได้ สุขภาพของท่านไม่ค่อยดีนัก แต่ท่านก็มอบหมายให้ดิฉันเป็นตัวแทนมาร่วมงานนี้"

"ผมขอให้อาการของท่านฟื้นฟูในเร็ววันนะครับ" คนที่เห็นหล่อนเป็นคนแรกกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงใจ

"เมื่อสักครู่นี้ คุณอิทธิฤทธิ์บอกว่าพวกคุณกำลังจะแต่งงาน ผมขอแสดงความยินดีล่วงหน้าด้วย แต่ผมไม่ค่อยได้เห็นคู่รักทำงานร่วมกันได้ ขออภัยหากความคิดเห็นของผมละลาบละล้วงเรื่องส่วนตัวของพวกคุณ" อีกคนหนึ่งในกลุ่มหาเรื่องสนทนาต่อในหัวข้อที่ไม่ถูกใจรสสุคนธ์นัก

"คือว่าเรื่องนั้น..."

"โรสจ๊ะ พี่ว่าโรสไปนั่งพักรอพี่ในเต็นท์สีขาวตรงนั้นก่อนดีกว่า เขาจัดของว่างให้แขกที่มาร่วมงานศพทานด้วย พี่ขอคุยกับสุภาพบุรุษทั้งหลายสักพักแล้วจะตามเข้าไปก่อนพิธีเริ่ม"

หากใครบังเอิญมาได้ยินคำพูดหวานหูนี้ก็คงคิดว่าเขาช่างเอาใจใส่ดูแล มีแค่รสสุคนธ์เท่านั้นที่รู้ว่าอิทธิฤทธิ์กำลังหาทางลดบทบาททางสังคมของหล่อน แต่เปล่าประโยชน์ที่จะยืนโต้เถียงกันให้ได้อายถึงบิดา รสสุคนธ์จึงค้อมศีรษะกล่าวคำลาแล้วเดินจากมา แต่ก็ไม่วายได้ยินอิทธิฤทธิ์บอกกับทุกคนว่าหล่อนอยากไปหาช็อกโกแลตอร่อย ๆ อย่างที่พวกผู้หญิงในงานชอบทำกัน

ถึงจะไม่ปฏิเสธเรื่องชอบรสชาติของช็อกโกแลต แต่เขาไม่ควรทำให้ทุกคนมองหล่อนเป็นผู้หญิงไร้ความสามารถ ยิ่งคิดความโกรธขึ้งก็ยิ่งเผยชัดบนใบหน้า การได้ช็อกโกแลตสักชิ้นจึงเป็นคำตอบที่ดีสำหรับการดับความขุ่นข้องหมองอารมณ์

รสสุคนธ์พาร่างอรชรในชุดกระโปรงสีดำทรงดินสอที่ตัดเย็บแนบพอดีกับรูปร่าง ก้าวย่างด้วยรองเท้าส้นเข็มสูงสี่นิ้วเดินผ่านแขกเหรื่อมากมายที่จับกลุ่มคุยกันในสนามหญ้ากว้างหน้าโบสถ์สีขาวบริสุทธ์ที่ตั้งตระหง่านอยู่สุดปลายสายตา แต่แล้วความมุ่งมั่นในการสรรหาช็อกโกแลตรสดีกลับถูกเป่าออกจากหัว ด้วยแว่วเสียงร้องเพลงแสนไพเราะเคล้าคลอเสียงกีตาร์

ลอยมาตามสายลมอ่อนของปลายฤดูใบไม้ผลิ

รสสุคนธ์หยุดขาแล้วหันซ้ายหันขวาเดาทิศทางที่มาของเสียงเพราะเสนาะหู จนดวงตาคมหวานไปสะดุดกับความงดงามตระการตาของประตูซุ้มกุหลาบเลื้อยสีแดงสดที่อยู่ห่างจากเต็นท์สีขาวไปไม่ไกล

รอบตัวซุ้มมีก้านสีเขียวกุหลาบพันเกี่ยวแน่นหนา ตัดด้วยกลีบกุหลาบสีแดงที่ออกดอกสะพรั่งเป็นพวงคล้ายลูกแอปเปิลห้อยระย้า แค่กลิ่นหอมของดอกไม้ชนิดนี้ก็ถูกใจหล่อนเกินพอแล้ว แต่ที่กวักมือเรียกให้เดินเข้าไปหาคือป้ายโลหะสีบรอนซ์ประดับเหนือซุ้มที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า

‘เอเดน’

เสียงกีตาร์เงียบหายไปตอนที่รสสุคนธ์ก้าวมาหยุดยืนใต้ม่านดอกไม้ แต่การแสวงหาเสียงร้องเสนาะหูไม่เป็นที่สนใจอีกต่อไป เพราะยามพวงระย้าของกุหลาบแดงแกว่งไกวตามสายลม ช่างน่ารักน่าชมเหมือนระฆังแก้วที่แขวนข้างหน้าต่างบ้านของคุณยาย ส่งกลิ่นหอมรัญจวนจนหล่อนต้องเขย่งเท้าบนความสูงสี่นิ้วเพื่อเงยหน้าขึ้นดอมดมให้ชื่นใจ

ขณะที่ปลายจมูกมนเกือบได้สัมผัสกลีบบุปผา รสสุคนธ์ก็ถูกกระแทกเข้าที่ด้านหลังอย่างจัง ส่งผลให้สูญเสียการทรงตัวบนรองเท้าสูงปรี๊ด ร่างบางจึงเซถลาไปตามแรงโน้มถ่วงโลก และในเสี้ยววินาทีเดียวกันนั้นก็มีเด็กหญิงผมทองในชุดกระโปรงสีดำฟูฟ่องวิ่งตัดเข้ามาในระยะที่หล่อนจะล้มลงไปทับพอดิบพอดี น่าหวาดเสียวจนหัวใจหล่อนจะหลุดออกจากอก

ทันใดนั้น ใครบางคนก็เข้ามารวบร่างจ้อยของเด็กหญิงให้พ้นจากการถูกทับได้ทันแบบเส้นยาแดงผ่าแปด จึงกลายเป็นว่ารสสุคนธ์ล้มลงหน้าอกกระแทกพื้นเต็มแรงคนเดียว

“โอ๊ย... เจ็บจัง...” รสสุคนธ์ครวญเสียงโอดโอย พลางหันไปส่งตาเขียวใส่เด็กหนุ่มผมทองร่างจ้ำม่ำตัวต้นเหตุที่ยืนทำหน้าซีดสลด มองหล่อนด้วยดวงตาสีน้ำเงินสด “เด็กบ้าเอ๊ย” หล่อนต่อว่าเป็นภาษาไทยอย่างลืมตัว

แม้ตัวการจะไม่เข้าใจความหมาย แต่แววตาถมึงทึงของเจ้าทุกข์สาวก็สื่อชัดเจนถึงระดับความโกรธ

"คุณเป็นอะไรหรือเปล่า" เสียงที่พูดแทรกขึ้นมาเป็นภาษาไทยทำให้รสสุคนธ์หันหน้าขวับไปหา แล้วสบประสานสายตากับดวงตาสีน้ำผึ้งสวยประหลาดของชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ ส่วนแม่สาวน้อยในชุดกระโปรงที่เขาอุ้มแนบอกอยู่บ่งบอกว่าใครคือฮีโรที่เข้ามาช่วยเหลือแม่หนูก่อนจะกลายเป็นเหยื่อการล้มทับของหล่อน

"ล้มแรงขนาดนี้ ก็ต้องเจ็บสิคะ"

เพราะไม่ใช่คนเสแสร้ง รสสุคนธ์จึงบอกไปตามความรู้สึกจริง แล้วพยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน แต่เนื้อผ้าของชุดที่สั่งตัดมาเป็นพิเศษนั้นไม่ทนทานต่อเหตุการณ์ฉุกเฉินแบบในนาทีก่อนหน้า มันจึงฉีกขาดเป็นทางยาวจากชายกระโปรงขึ้นไปจนเห็นรอยต่อของถุงน่องสีดำตรงโคนต้นขาอับอายจนหน้าแดงก่ำไม่ต่างกับกุหลาบเลื้อยบนซุ้มประตู

"ใช้สูทของผมคลุมไว้ก่อนก็แล้วกัน" เขาปล่อยเด็กหญิงลงให้วิ่งหายเข้าไปในสวน จากนั้นก็ถอดสูทส่งให้หล่อน

"ขอบคุณค่ะ" รสสุคนธ์กล่าวขอบคุณจากใจ ไม่คาดว่าจะได้รับน้ำใจจากคนแปลกหน้า แล้วรีบรับเอาสูทสีดำตัวใหญ่มาใช้แขนทั้งสองผูกเข้าหากันที่เอว อาศัยความยาวของชายสูทปิดผิวกายไม่ให้โผล่พ้นเนื้อผ้าออกมา แต่ปัญหาที่ใหญ่กว่านั้นคือหล่อนจะยืนขึ้นได้อย่างไรไม่ให้ประเจิดประเจ้อด้วยรองเท้าส้นสูงคู่สวยที่ไม่ช่วยให้ดูดีเลยในยามนี้

"ผมจะช่วยดึงตัวคุณลุกขึ้นยืน"

รสสุคนธ์ไม่จำเป็นต้องวางท่าหรือลังเลต่อคำเสนอ จึงประสานมือของตนลงบนฝ่ามือหนา จากนั้นเขาก็ออกแรงพยุงร่างหล่อนขึ้น แต่กระแสความเจ็บก็แล่นปราดขึ้นจากข้อเท้าส่งผลให้ใบหน้างามเหยเก และเซล้มสู่แผ่นอกกว้างของชายหนุ่มผู้อารี

"คุณไหวหรือเปล่า" ทั้งน้ำเสียงนุ่มทั้งประกายระยิบระยับในดวงตาของหนุ่มหล่อแปลกหน้าส่งผลต่อจังหวะการเต้นของหัวใจอย่างมาก รสสุคนธ์รีบผลักตัวเองออกแล้วพยายามทรงตัวให้ได้ แต่ก็ยังง่อนแง่นไม่มั่นคงเท่าไรนัก

"ยังเจ็บอยู่นิดหน่อย แต่ไหวค่ะ"

"ผมว่าไม่น่าไหว" มุมปากหยักยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม "เด็กคนที่ชนคุณเขายังไม่ได้ขอโทษคุณใช่ไหมครับ"

"ยังค่ะ คงตกใจที่ฉันพูดภาษาไทยใส่" แต่หล่อนก็ไม่อยากถือสาหาความอีก "แต่ช่างเถอะค่ะ จริงๆ แล้วฉันก็ผิดเองที่ยืนขวางทาง พอดีกลิ่นของกุหลาบต้นนี้หอมจนฉันอยากดม เลยลืมไปว่ายืนเกะกะทางเข้าสวนอยู่ สมควรแล้วที่จะถูกวิ่งชน"

"ถ้าอย่างนั้นต้นเหตุก็คือมันสินะ..." เขาเปรยคำพูด แล้วยืดแขนขึ้นเด็ดพวงกุหลาบสีแดงสดพวงใหญ่จากกิ่งส่งมาให้ "เพื่อชดเชยความผิด คุณช่วยรับเรดเอเดนไปได้ไหม"

"เรดเอเดน?"

"ชื่อของมัน"

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะกุหลาบสีแดงในมือชายหนุ่มหรือเพราะดวงตาสีน้ำผึ้งป่าคู่นั้นของเขากันที่ทำให้หัวใจรสสุคนธ์เต้นแรง แต่หากหล่อนไม่ยื่นมือไปรับเจ้าเรดเอเดน ก็ไม่แน่ใจว่าจะทนการจับจ้องมองของดวงตาสีสวยประหลาดนี้ได้นานแค่ไหน

"ขอบคุณนะคะ ฉันชื่อรสสุคนธ์ เศรษฐกมล ไม่ทราบว่าคุณคือ..." หล่อนรีบรับคำขอโทษกลิ่นหอมไว้ แล้วแนะนำตัวเอง

"โรส!" ยังไม่ทันได้รู้จักนามของชายหนุ่ม เสียงของอิทธิฤทธิ์ก็ดังนำมาก่อนที่ตัวเขาจะเข้ามาถึง

"เกิดอะไรขึ้น" ผู้มาใหม่ขมวดคิ้วถาม พลางเพ่งมองมาที่กุหลาบสีแดงในมือกับสูทที่คาดไว้รอบเอวบาง

"โรสถูกเด็กวิ่งชนจนล้มค่ะ คุณเขาผ่านมาเห็นเลยช่วยพยุงโรสลุกขึ้นยืน แล้วให้ยืมสูทปิดรอยขาดของกระโปรง"

อิทธิฤทธิ์พ่นลมหายใจแรง "พี่จะไปส่งโรสกลับโรงแรม แล้วพี่จะอยู่เป็นตัวแทนคุณลุงร่วมพิธีเอง"

"โรสไม่ได้เป็นอะไรร้ายแรงนี่คะ แล้วโรสก็ยังไม่กลับหรอกค่ะ จะอยู่จนเสร็จพิธี"

"สภาพแบบนี้ ไม่อายคนอื่นบ้างหรือไง" อิทธิฤทธิ์เคลื่อนเข้ามาพูดเสียงต่ำข้างหู

"อาย!?!" คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน นอกจากเขาจะไม่ถามอาการเจ็บของหล่อนแล้ว ยังจะกีดกันหล่อนให้ออกห่างจากหน้าที่ตัวแทนของบิดาอีก

"ถ้าพี่อิทอายก็ไม่ต้องมาเดินด้วยก็ได้ค่ะ!"

หล่อนโกรธจนลมออกหู แล้วก้าวขาเดินหนี แต่ความปวดร้าวที่ข้อเท้าก็เข้าจู่โจมฉับพลัน ร่างบางจึงโอนเอน จะล้มหน้าคะมำอีกครั้ง แต่ชายหนุ่มเจ้าของสูทเข้ามาคว้าตัวหล่อนได้ทันจากด้านหลัง

"ถ้าอยากเดิน ผมแนะนำให้คุณถอดรองเท้าเดิน" เขาพูดยิ้ม ๆ ขณะประคองหล่อนให้ทรงตัว ส่งผลให้รสสุคนธ์หน้าแดงซ่าน ขายหน้าจนอยากซุกแผ่นดิน

แต่แล้วอิทธิฤทธิ์ก็เข้ามาดึงหล่อนกลับไป พร้อมแนะนำตัวเสียงแข็ง "ขอบคุณ ผมขอดูแลเธอต่อเอง ผมชื่ออิทธิฤทธิ์ ยินดีที่ได้รู้จัก ได้ยินรสสุคนธ์บอกว่าสูทตัวนั้นเป็นของคุณ ผมขอนามบัตรผมของคุณได้ไหม จะได้ส่งสูทตัวใหม่ไปชดใช้"

อีกฝ่ายมองกลับมาด้วยดวงตาเรียบนิ่ง "ผมไม่มีนามบัตรครับ แต่คุณไม่จำเป็นต้องชดใช้อะไร"

"ไม่ได้ครับ อย่างไรผมก็จะชดใช้ ถ้าคุณไม่มีนามบัตรก็ช่วยบอกทีว่าผมจะส่งสูทตัวใหม่คืนคุณได้ที่ไหน" อิทธิฤทธิ์ยังยืนยันความคิดเดิม

"ขออนุญาตค่ะ"

นาทีนั้นก็มีเสียงใสของแม่หนูคนเดิมแทรก เจ้าของสูทจึงรีบละความสนใจจากอิทธิฤทธิ์ หันไปย่อเข่าลงถามเด็กหญิงด้วยน้ำเสียงนุ่นนวล

"มีอะไรหรือครับหนูโรซี่"

"โรซี่จะมาบอกว่าได้เวลาเข้าพิธีแล้วค่ะ"

"ขอผมเข้าไปดูกุหลาบในสวนเอเดนก่อนนะครับ แล้วจะตามไป"

หนูน้อยเอียงคอมอง "คุณอาเป็นคนปลูกกุหลาบทั้งหมดในสวนเอเดน จะเข้าไปดูพวกมันทำไมบ่อยๆ ล่ะคะ"

"เพราะปลูกเองก็เลยต้องดูแลบ่อย ๆ ถ้าเสร็จแล้วจะรีบตามไป" เขาคลี่ยิ้มละไม "ดูนั่นสิ คุณพ่อของหนูโรซี่มายืนรอหน้าโบสถ์แล้ว ถ้าไปช้าเดี๋ยวจะถูกดุอีกนะครับ"

แม่หนูน้อยฟังแล้วก็พยักหน้ายิ้ม วิ่งกลับไปหาบิดาที่ยืนโบกมือให้อยู่หน้าประตูทางเข้าตัวโบสถ์ รสสุคนธ์เห็นแล้วก็หน้าสลดเมื่อรู้ว่าแม่หนูคนนั้นเป็นใคร

"แม่หนูเป็นลูกของมิสเตอร์เบนหรือคะ เมื่อกี้ฉันเกือบจะล้มไปทับแม่หนูแล้วสิ โชคดีจังที่คุณคว้าตัวแกไว้ทัน"

"เป็นอุบัติเหตุนี่ครับ แล้วก็ไม่มีใครเจ็บตัวนอกจากคุณ" ชายหนุ่มพูดแล้วก้าวขาเดินผ่านหล่อนไป แต่คงนึกได้ว่าค้างคำตอบไว้จึงหันหน้ากลับมา "ถ้าคุณยังอยากส่งสูทใช้คืนผมอยู่ละก็ ส่งมาที่คฤหาสน์ของเบน มิลเลอร์ จ่าหน้าถึงหัวหน้าคนสวนแห่งเอเดน"

จากนั้นเขาก็ค้อมศีรษะเป็นการบอกลา แล้วพาร่างสูงหายลับเข้าไปในสวนสวย ทิ้งความกังขาให้หญิงสาวที่มองตามจนแผ่นหลังกว้างหายลับเข้าไปในแมกไม้สีเขียวชอุ่ม

"ไม่ทันไรโรสก็เกือบจะสร้างเรื่องแล้ว กลับไปรอพี่ที่โรงแรมดีกว่าก่อนที่จะทำอะไรขายหน้าอีก" พอไม่มีคนนอกอยู่ด้วย อิทธิฤทธิ์ก็ได้ทีตอก

คำพูดร้ายใส่

"ไม่ค่ะ โรสจะอยู่ร่วมพิธีจนจบตามหน้าที่ที่พ่อมอบหมาย"

อิทธิฤทธิ์แค่นหัวเราะ "โรสอาจคิดว่าแค่มาร่วมงานศพ แต่จริง ๆ แล้วเราต้องมาสร้างภาพลักษณ์เรียกความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุน โรสก็รู้ไม่ใช่หรือว่าโครงการใหญ่ของคุณากรพร็อพเพอร์ตี้ยังขาดทุนทรัพย์ แต่ถ้าโรสมาขายหน้ามากกว่ามาขายภาพลักษณ์ คุณลุงก็อาจคิดผิดที่ส่งโรสมาเป็นตัวแทน แล้วที่สำคัญ เป็นเพราะพี่วิ่งเต้นหาคอนเน็กชันกับบริษัทคู่ค้า เราถึงได้มาร่วมไว้อาลัยกับการตายของคนที่ไม่เคยรู้จักเป็นการส่วนตัว ทั้งหมดนี้ก็เพื่อให้คุณากรพร็อพเพอร์ตี้ได้แตะไหล่กับแขกของงานที่เป็นนักธุรกิจระดับสากล"

หญิงสาวนึกเดียดฉันท์ความคิดชายหนุ่ม จริงอยู่ที่งานศพนี้อาจถูกใช้เป็นเวทีจับคู่การค้า แต่เขาไม่ควรลืมว่าต้องร่วมไว้อาลัยแด่ผู้ตายบ้าง ไม่ใช่จ้องแต่จะหานักลงทุนเงินหนาเพื่อผลประโยชน์ของตนท่าเดียว

"พี่อิทไม่ต้องห่วงหรอกค่ะว่าโรสจะทำให้พ่ออาย เพราะนักธุรกิจระดับสากลพวกนั้นคงไม่ดูหมิ่นผู้หญิงเคราะห์ร้ายที่โดนเด็กวิ่งชนจนล้มแล้วบาดเจ็บหรอกค่ะ นี่ก็ได้เวลาเข้าพิธีแล้ว โรสขอไปทำหน้าที่ของคนที่มาร่วมไว้อาลัยแด่ผู้จากไปก่อนนะคะ"

หล่อนพูดแล้วย่อตัวถอดรองเท้าส้นสูงออก ยอมให้ถุงน่องสีดำเนื้อหนาที่ห่อหุ้มฝ่าเท้าสัมผัสกับผืนหญ้าอ่อนนุ่มดีกว่าฝืนทรมานร่างกาย จากนั้นสูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อเตรียมใจรับความร้าวระบมตอนก้าวเดิน แต่ยังไม่ทันได้ออกตัวดี อิทธิฤทธิ์ก็สอดแขนเข้าที่เอว พร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงประชดประชัน

"ดื้อไม่เข้าเรื่อง!"

รสสุคนธ์ทำเป็นหูทวนลม ยอมให้เขาประคองเข้าสู่ตัวโบสถ์ แล้วเลือกนั่งบนเก้าอี้แถวหลังสุด เพราะคงไม่งามแน่ถ้าเดินกะเผลกไปที่ด้านหน้า ต่อให้

รั้นอย่างไร หล่อนก็รู้จักกาลเทศะดี

"เดี๋ยวจะมีงานเลี้ยงน้ำชาหลังจบพิธีการ ผู้ร่วมโต๊ะของเราเป็นคนในแวดวงธุรกิจระดับแนวหน้าของอังกฤษ พี่แนะนำให้โรสทำแค่โปรยยิ้ม หากถูกตั้งคำถามเกี่ยวกับคุณากรพร็อพเพอร์ตี้ พี่จะเป็นคนตอบเอง" เสียงกระซิบของอิทธิฤทธิ์สะกิดความขุ่นที่เพิ่งตกตะกอนให้ลอยคลุ้งอีกครั้ง

"ไม่เห็นคุณพ่อสั่งแบบนั้น โรสจำได้ว่าตัวแทนที่มาร่วมงานคือโรส ชื่อผู้ร่วมงานหลักก็เป็นโรส"

"ใครเป็นผู้ร่วมงานหลักไม่สำคัญ อยู่ที่ว่าพวกเขาอยากฟังคำตอบจากกรรมการผู้จัดการใหญ่หรือจากผู้ช่วย"

เหตุผลของเขาปิดปากหล่อนได้ชะงัก แต่เมื่อหล่อนยืนกรานแล้วว่าจะอยู่จนพิธีจบ จึงต้องสะกดกลั้นความโกรธไว้ เมื่อถึงเวลาเลี้ยงน้ำชาอิทธิฤทธิ์ก็ตั้งหน้าตั้งตาเล่นบทนักแสดงนำ ส่วนหล่อนได้เป็นแค่ตัวประกอบฉากที่หาความสำคัญไม่ได้เลยเหมือนกุหลาบที่ปักไว้ในแจกัน

รสสุคนธ์ตัดสินใจเดินออกจากโต๊ะน้ำชา โดยไม่ลืมพกกุหลาบแดงสดตัวแทนคำขอโทษของเขาผู้นั้นติดตัวไปด้วย มืออีกข้างก็หิ้วรองเท้าส้นสูงเดินกะเผลกผ่านสนามหญ้าตรงไปหยุดหน้าทางเข้าสวนสวรรค์ สูดกลิ่นกุหลาบหอมเข้าปอดแล้วยืดอก ก่อนจะก้าวเดินเข้าสู่ภายในที่ทำให้หล่อนตื่นตาตื่นใจไปกับกุหลาบมากมายหลากสายพันธุ์เรียงตัวตั้งแถวหน้ากระดานเรียงหนึ่งราวกับต้อนรับราชินี

"บังเอิญได้ยินเขาพูดว่าคุณดื้อ ผมควรจะเชื่อที่เขาพูดใช่ไหม"

สิ้นประโยคขัดหู รสสุคนธ์ก็หมุนตัวหันไปด้านหลัง "ดื้อน่ะใช้กับเด็ก แต่ฉันเป็นผู้ใหญ่ ต้องใช้คำว่ามีความคิดเป็นของตัวเอง"

ดวงตาสีน้ำผึ้งป่าที่มองหล่อนแน่นิ่งกับรอยยิ้มตรงมุมปากหยักของเขาทำให้หล่อนรู้สึกเหมือนเป็นเด็กที่ถูกผู้ใหญ่จับไต๋ได้ สุดท้ายรสสุคนธ์จึงถอนลมหายใจแล้วบอกความจริง

"งานเลี้ยงน้ำชามันน่าเบื่อ ฉันเลยออกมาชมสวน"

"คนที่เป็นผู้บริหารไม่ควรหนีงานเพราะเหตุผลของความเบื่อ"

"แล้วที่คนสวนแห่งเอเดนถือกีตาร์ ไม่ใช่เพราะเบื่องานดูแลสวนก็เลยเปลี่ยนเป็นนักดนตรีหรือคะ" หล่อนตอบโต้พลางลากสายตามองกีตาร์โปร่งในมือชายหนุ่ม

"ใครว่า ผมกำลังทำงานต่างหาก"

"งานอะไรของคุณ" รสสุคนธ์ยิ้มขำ

เขาไม่ตอบคำถาม เดินผ่านหล่อนไปทรุดตัวนั่งข้างน้ำพุ แล้วพรมนิ้วเรียวบนสายเอ็น จากนั้นเปล่งเสียงทุ้มขับขานบทเพลง La vie En Rose ด้วยน้ำเสียงหวานหูกล่อมหญิงสาวให้เคลิ้มคล้อยราวต้องมนต์ จนบทเพลงจบลงเขาถึงหันมาสบตา

"หนึ่งในงานของผม... ร้องเพลงให้พวกมันฟัง"

รสสุคนธ์ยิ้มขำ "เซราฟิม"

"เซราฟิม? ทูตสวรรค์ที่มีหน้าที่ร้องเพลงให้พระเจ้าฟังในสวนเอเดนน่ะหรือ"

"ใช่ คุณคือเซราฟิม" หล่อนพยักหน้า

"ถ้าอย่างนั้นคุณก็คือมนุษย์จอมยุ่งที่ล่วงล้ำเข้ามาในสวนเอเดน"

รสสุคนธ์ย่นจมูกใส่ แต่เขาก็ยังจ้องหล่อนด้วยดวงตาสีสวยราวกับรอให้หล่อนแก้คำครหา ทันใดนั้นเกมจ้องตาก็จบลงเพราะมีสายเรียกเข้าดังขึ้นที่โทรศัพท์ของเขา

"ผมจะไปเดี๋ยวนี้" หลังจบบทสนทนาร่างสูงก็สอดโทรศัพท์ใส่กระเป๋าหยิบกีตาร์แล้วลุกขึ้นยืน "ได้เวลาที่คนสวนต้องกลับไปรับใช้นายแล้ว"

"กว่างานเลี้ยงน้ำชาจะเลิกก็อีกตั้งชั่วโมง คุณเบนไม่น่าเรียกใช้คนสวนไปเสิร์ฟขนมมั้งคะ" หญิงสาวอยากรั้งเขาไว้โดยไม่รู้เหตุผลของตัวเองแน่ชัด

“ไม่ใช่เบน มิลเลอร์ที่เรียกใช้ผม”

“แล้วใครเล่าคะ ก็คุณบอกเองว่าคุณเป็นคนดูแลสวนเอเดนของตระกูลมิลเลอร์”

ดวงตาคู่นั้นเย็นเยือกฉับพลัน จับจ้องหญิงสาวนิ่งนานหลายนาที ราวกับสิ่งที่หล่อนถามเป็นเรื่องต้องห้าม กว่าจะได้ยินตอบจากเรียวปากหยัก ก็ทำเอาหล่อนรู้สึกหายใจติดขัด

“ทีเค มิลเลอร์คือเจ้านายของผม” เขาบอกแล้วหมุนตัวก้าวขาเดิน แต่จู่ๆ ก็หยุดชะงัก เอี้ยวใบหน้าหันกลับมา “แล้วก็คนบาปอย่างผมไม่อาจเอื้อมเป็นทูตสวรรค์หรอกครับ อย่างมากก็เป็นได้แค่สัมภเวสี”

บทที่ 4

ฝนซาลงแล้วในตอนที่สองเด็กหนุ่มดับเครื่องยนต์มอเตอร์ไซค์เพื่อจอดข้างทาง พวกเขาช่วยกันแกะสายรัดถุงอาหารไก่ที่แบกตากสายฝนมาจากร้านค้าหลังเลิกเรียน โดยหนึ่งคนที่มีผิวขาวกว่าและเครื่องหน้าค่อนไปทางชาวจีนคอยมองซ้ายมองขวา ส่วนอีกคนหนึ่งมีรูปหน้าคมคายจมูกโด่งสันกรามชัดแบบคนเชื้อสายยุโรปหยิบมีดคัตเตอร์ออกจากกระเป๋านักเรียนแล้วทำท่าจะปักปลายคมลงบนถุง

‘เดี๋ยวก่อนกล้า นายแน่ใจนะว่าจะทำแบบนี้’ คนที่ผิวขาวกว่ากล่าวห้าม

‘เถอะน่าสัญ ขืนเรากลับไปทั้งๆ หน้าตาบวมช้ำแบบนี้ ครูเพ็ญก็ไม่สบายใจอีก วิธีนี้แหละที่จะช่วยเลี่ยงได้’

‘ถ้าอยากให้ครูสบายใจ นายก็ต้องควบคุมอารมณ์ตัวเองให้ได้มากกว่านี้’

ต้นกล้าพ่นลมหายใจ ไม่ตอบอะไร แล้วใช้ปลายคมกรีดถุงกระสอบ

ให้รำข้าวที่บรรจุแน่นภายในรั่วไหลออกมา จากนั้นก้มลงใช้มือกวาดโคลนแฉะขึ้นให้ทั่วถุงอาหารสัตว์

ไม่เพียงเท่านั้น ยังป้ายมือไหลลามมาถึงเสื้อนักเรียนราวกับว่าต้องการให้มันสกปรกดินโคลนมากที่สุด รวมทั้งใบหน้าที่มีรอยเขียวช้ำของตนด้วย ส่วนเพื่อนอีกคนก็ต้องล่มหัวจมท้าย ป้ายโคลนแฉะบนเสื้อนักเรียนเปลี่ยนความขาวสะอาดให้เป็นสีดำหมองหม่นด้วยมือตัวเอง

เมื่อทั้งคู่เห็นว่าตัวเองมอมแมมได้ที่แล้วก็สตาร์ตเครื่องยนต์ขับขี่ต่อ แต่ไม่นานคนขับก็ต้องบีบเบรกกะทันหัน เพราะรถเก๋งคันโตคันหนึ่งวิ่งฉิวแซงผ่านไป

‘นายประชา!’ เด็กหนุ่มตัวตั้งตัวตีผลงานเลอะเทอะหันไปมองหน้าเพื่อนด้วยใบหน้าซีดสลด แล้วลังเลว่าจะขับต่อไปให้ถึงโรงเรียนชุมชนดีหรือไม่

แต่สุดท้ายทั้งคู่ก็ตัดสินใจลงเดิน แล้วจูงรถมอเตอร์ไซค์คู่กายเพื่อหน่วงเวลาให้นานที่สุด จนมาหยุดหน้าประตูรั้วไม้เก่าใกล้พังเต็มทีของโรงเรียนชุมชน เห็นครูฝ่ายปกครองของโรงเรียนประจำจังหวัดเดินหน้าบึ้งตึงนำชายต่างวัยอีกสองคนออกมาจากตัวอาคารเรียนชั้นเดียวสภาพซอมซ่อ

‘นายต้นกล้า ฉันมาคาดโทษเธอไว้กับครูเพ็ญ กำชับว่าถ้าเธอยังหาเรื่องทะเลาะวิวาทกับเพื่อนร่วมโรงเรียนอยู่ละก็ เธอจะถูกไล่ออก’

ต้นกล้าไม่เอ่ยปากพูด แต่ความแข็งขืนแสดงผ่านดวงตาคมสีน้ำผึ้งเขม้นมองไปทางอีกสองคนที่หนึ่งในนั้นคือนายประชา เจ้าของตลาดสดและพ่อค้าน้ำเมารายใหญ่ของชุมชน ส่วนอีกคนที่หน้าตาบวมยิ่งกว่าเขาคือเพื่อนร่วมโรงเรียนที่มักมีเรื่องชกต่อยกับเขาเป็นประจำ

‘แค่นี้ยังไม่สะใจกูหรอก ไอ้หมาขี้เรื้อน’ เป็นคำพูดเย้ยหยันของคนที่เขาไม่เคยนับเป็นเพื่อน

ต้นกล้าจึงแสยะยิ้มใส่ *‘ถึงกูจะเป็นหมาขี้เรื้อน แต่ก็ดีกว่าไอ้คนขี้แพ้*

ที่สู้กูไม่ได้ก็ร้องไห้แง ๆ ไปฟ้องพ่อ'

'ไอ้...' อีกฝ่ายกำหมัดเตรียมวางมวย แต่จู่ ๆ แทนที่จะซัดกำปั้น มันกลับหงายล้มลงไปนั่งร้องโอดโอยทั้งที่เขายังไม่ได้ขยับมือ

'ครูครับ มันต่อยผมอีกแล้ว'

'ไอ้เวร นี่มึงตอแหลเล่นละครหลอกคนอื่นเขาหรือ!' ต้นกล้าพูดกรรโชกใส่แล้วตามไปกระชากคอเสื้ออีกฝ่ายขึ้น

'ต้นกล้า หยุดเดี๋ยวนี้!'

เสียงห่ามนั้นทำให้ต้นกล้าขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ยอมปล่อยคอเสื้อของอริก่อนก้าวขาถอยออกมาพร้อมกับส่งตาฝากความแค้นเคือง แต่เรื่องก็ยังไม่จบลง

'นายต้นกล้า นี่ฉันเพิ่งเตือนนายเรื่องออกจากโรงเรียนหยก ๆ นายยังกล้าจะหาเรื่องเขาต่อหน้าฉันต่อหน้าพ่อเขาอีกหรือไง!' คนที่เป็นเดือดเป็นร้อนไม่พ้นครูฝ่ายปกครอง *'เห็นทีผมจะปล่อยไว้ไม่ได้แล้วละครูเพ็ญ ผมต้องไล่เขาออกจริง ๆ เสียแต่วันนี้!'*

'อย่าเพิ่งเลยค่ะ เดี๋ยวฉันจะสั่งสอนเขาให้หนัก แต่อย่าให้เขาออกเลย อีกแค่เทอมเดียวก็จะเรียนจบมัธยมปลายแล้ว'

'แต่ครูก็เห็นว่าเขายังกล้าทำ ทั้ง ๆ ที่เท้าของผมกับคุณประชายังก้าวไม่พ้นโรงเรียนของครูเลย ถ้าผมไม่ทำอะไรสักอย่าง เห็นทีจะไม่ได้'

'ถ้าอย่างนั้น ฉันจะก้มหัวขอขมาคุณประชา' พูดจบร่างสูงวัยก็เดินกะเผลกด้วยไม้เท้า พยุงขาที่ยาวไม่เท่ากันเข้ามาด้วยท่าทีลนลาน จากนั้นก็ย่อตัวล้มลงคุกเข่ากับพื้นดิน

'อย่านะครูเพ็ญ ผมยังไม่ได้ทำอะไรมันสักนิด!' ต้นกล้าเดือดขึ้นมาทันที แต่ดูเหมือนจะห้ามไม่ได้ ศีรษะของครูจึงแนบกับพื้น แล้วพร่ำคำขอโทษซ้ำไปซ้ำมา

'คุณประชาได้โปรดให้โอกาสเขาเถอะนะคะ เขายังเด็กไม่รู้จักดีชั่ว ฉันผิดเองที่สั่งสอนเขาไม่ดี'

เด็กหนุ่มกัดฟันแน่น เจ็บแค้นที่ทำอะไรไม่ได้ นอกจากมองรอยยิ้มเย้ยหยันของไอ้คนลวงโลก ส่วนพ่อของมันก็ได้แต่ยืนนิ่งมองด้วยใบหน้าเรียบสนิท จนในที่สุดก็ทนต่อไปไม่ได้อีก จึงทรุดร่างสูงเทียบเท่าคนเชื้อสายตะวันตกลงแล้ววางฝ่ามือกับพื้นดินก่อนก้มหัวแนบพื้น

'ขออภัยครับ!' ต้นกล้าตะเบ็งเสียงลั่น ในใจนั้นก็สั่นสะเทือนราวกับแผ่นดินพิโรธ

กระทั่งสาแก่ใจแล้ว จึงได้ยินเสียงนายประชาพูดออกมา *'ลุกขึ้นเถอะครูเพ็ญ จริงๆ แค่เรื่องเด็กท้าตีท้าต่อยกัน คนอย่างผมไม่ถือสาอะไร เพียงแต่อยากให้ครูเพ็ญตักเตือนเด็กในปกครองเสียหน่อยก็เท่านั้น'*

เท่านั้นจริงหรือ ต้นกล้าอยากพูดออกไปเหลือเกินว่าตัวนายประชาก็ร้ายพอกัน หากใครอื่นรู้ความจริงว่าเบื้องหลังพ่อค้าน้ำเมาคนนี้คือเจ้าพ่อบ่อนการพนันผิดกฎหมายและเป็นเอเยนต์ค้ายารายใหญ่ของพัทยา ยังจะมีคนนับหน้าถือตาอยู่หรือ

แต่ครูฝ่ายปกครองที่ยืนกอดอกมองเขาด้วยสายตาสมเพชก็รู้แก่ใจ แถมยังยกย่องนายประชาในฐานะผู้สนับสนุนเงินแก่สถานศึกษา เลยเอาหูไปนาเอาตาไปไร่

'คุณประชาไม่ถือสาต้นกล้าแล้วใช่ไหมคะ ถ้าอย่างนั้นต้นกล้าก็ไม่ถูกไล่ออกแล้วใช่ไหมคะ' น้ำเสียงอ้อนวอนของครูเพ็ญบาดใจเด็กหนุ่มเหลือเกิน

'ก็อยู่ที่เขาละครับว่าจะทำตัวอย่างไร' นายประชาพูดเสียงเรียบแล้วตบเท้าเดินออกไป แต่ผู้เป็นลูกไม่วายทิ้งรอยแค้นเพิ่มเติมด้วยการแอบเหยียบเท้าลงบนปลายนิ้วของต้นกล้าที่ยังวางแนบบนพื้นลับหลังทุกคน

แน่นอนว่ามันต้องไม่จบเรื่องกับเขาแค่นี้แน่ ต้นกล้ารู้ดีว่าตนต้องเจอการกลั่นแกล้งจากมันต่อไป แม้จะไม่เคยรู้ว่ามันจงเกลียดจงชังเขาเพราะอะไรก็ตามที

'ลุกขึ้นเถอะต้นกล้า แล้วบอกครูหน่อยว่าทำไมเสื้อนักเรียนของพวกเธอ

กับถุงอาหารไก่ถึงยับเยินแบบนั้น'

ประเด็นเรื่องชกต่อยจบไป แต่ประเด็นเรื่องต่อมากำลังเริ่ม ต้นกล้าลุกขึ้นยืนแล้วหันไปสบตากับสัญชัย แต่เห็นแววความไม่พอใจแสดงออกชัดเจน คงโกรธที่เขาระงับอารมณ์ไม่ได้อีกครั้ง

'คือว่าถนนตรงทางเข้าโรงเรียนมันลื่นครับ ผมเลยเสียหลักล้ม ถุงอาหารไก่เลยขาด เสื้อก็เปื้อนโคลน' เด็กหนุ่มก้มหน้าพูด

'เสียหลักล้มอย่างนั้นหรือ' ครูเพ็ญพูดเสียงเบาปานกระซิบ แล้วเดินกะเผลกเข้ามาหา จ้องหน้าเขาด้วยดวงตาหม่นเศร้า

'คุณประชาบอกครูว่าเห็นเธอใช้คัตเตอร์กรีดถุงอาหารไก่ตรงริมถนน ทำแบบนั้นเพราะอะไรกันฮึ หรือเพื่อจะได้โกหกครูว่าไม่ได้ไปมีเรื่องชกต่อยกับเขามาอย่างนั้นรึ'

พอถูกจับได้ก็สลดใจ รีบสารภาพความผิด *'ผมเองครับครู ผมเป็นคนต้นคิด สัญชัยไม่เกี่ยว'*

'จะใครเป็นคนต้นคิดก็เถอะ แต่พวกเธอก็ล่มหัวจมท้ายกัน ทำไมนะ ทำไมถึงสอนให้ดีแต่ไม่เอาดี แล้วก็เลิกเสียทีที่มักใช้อารมณ์แก้ปัญหา!'

'แต่ผมถูกกลั่นแกล้งก่อนนะครับครู ผมไม่เคยไปรุกรานมันก่อนเลยสักครั้ง'

เรียวปากของครูชราเม้มแน่น มองคนในปกครองเหมือนอยากร้องไห้

'แล้วจำเป็นหรือที่ต้องตอบโต้กลับด้วยความรุนแรง'

'ไม่จำเป็น...' เด็กหนุ่มกัดฟันพูด *'แต่ก็ไม่จำเป็นต้องก้มหัวให้กับพวกที่ชอบข่มขู่เราเหมือนกัน'*

'ต้นกล้า...' เหมือนคำพูดของครูชราสิ้นหายไปในอากาศ เว้นแต่ร่องรอยความเจ็บช้ำที่อยู่ในแววตาของครูเท่านั้นที่ยังหลงเหลือ

'ผมขอโทษ ขอโทษที่ทำให้ครูผิดหวัง ผมคงเป็นคนดีอย่างที่ครูสอนสั่งไม่ได้'

ถ้าไม่ใช่ด้วยการกระทำ เขาก็มักจะสร้างแผลใจให้ผู้มีพระคุณด้วยวาจา เขาไม่อาจเป็นนักเรียนดีเด่น ไม่แม้กระทั่งประพฤติตนอยู่ในโอวาทจนใครๆ ตราหน้าว่าเป็นเด็กกำพร้าเกกมะเหรกเกเรหมดหนทางเยียวยา

ครูเพ็ญสูดลมหายใจเข้าลึก *'พวกเธอคงเคยได้ยินสุภาษิตว่า คนดีตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ใช่ไหม'*

ต้นกล้าไม่ตอบ ไม่แม้แต่จะมองหน้าผู้ถาม เพราะเกรงว่าจะเห็นน้ำตา

'พวกเธอรู้ไหมว่าครูคิดอย่างไรกับสุภาษิตนี้'

'ความดีจะปกป้องคนดีให้รอดปลอดภัย' สัญชัยเป็นฝ่ายตอบ

'ไม่ใช่เลยสัญชัย ไม่ใช่เลย' ครูชราส่ายหน้า มองทั้งสองด้วยแววตาเลื่อนลอยแล้วหมุนเดินด้วยไม้เท้ากลับเข้าสู่อาคารเรียน ทิ้งคำถามคาไว้ในใจเด็กหนุ่ม

'เราน่าจะห้ามนายให้เด็ดขาดกว่านี้'

'เราขอโทษ จะไถ่โทษให้นายด้วยการให้อาหารไก่แทนก็แล้วกัน' ต้นกล้าบอกแล้วแบกถุงอาหารไก่มอมแมมขึ้นพาดบ่า

'ไม่ต้อง' น้ำเสียงของเพื่อนสนิทเยือกเย็นยิ่งกว่าน้ำฝน

สัญชัยหันหลังกลับเดินเข้าอาคารเรียนไปโดยไม่มีคำพูดใด ทิ้งต้นกล้ายืนโดดเดี่ยวท่ามกลางสายฝนที่โปรยสายพร่างพรมลงมาอีกครั้ง เขายกแขนปาดน้ำฝนที่ไหลเข้าตา แบกอาหารไก่ไปเก็บยังห้องเก็บเครื่องมือในโรงเรือนกุหลาบ ก่อนทรุดตัวนั่งลงกับพื้นดินมองดอกไม้ที่ครูเพ็ญรักและฟูมฟักให้มันออกดอกเป็นผลผลิตเพื่อจำหน่ายแก่แผงดอกไม้ในตลาด แล้วนำรายได้เข้าสู่โรงเรียนตามอัตภาพโดยไม่มีเงินถุงเงินถังของใครมาหนุน

แต่ดูเหมือนผลผลิตที่เคยทำรายได้กลับหดหาย เพราะกุหลาบที่ปลูกตามวิธีธรรมชาติดอกใหญ่สู้กุหลาบจากสวนที่ใช้สารเคมีไม่ได้ กระนั้นเจ้ากุหลาบทั้งหลายก็ยังคงครองที่ดินส่วนใหญ่ของโรงเรียน รองลงมาเป็นผักสวนครัว และเล้าไก่ที่ครูเพ็ญยกไข่ไก่ให้เด็ก ๆ ใช้ปรุงอาหารกลางวัน โดย

ผู้ดูแลวัตถุดิบอาหารของเด็กๆ ทั้งหมดก็คือเขากับสัญชัย ที่เต็มใจทำเพื่อให้ครูไม่ตรากตรำลำบาก

'ถ้าคนดีตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ ทำไมถึงไม่มีใครมาช่วยคนดีอย่างครูล่ะครับ' ต้นกล้ารำพึงออกมาพลางทอดตาสีน้ำผึ้งที่ไม่เคยรู้ว่าใครเป็นผู้มอบมรดกทางพันธุกรรมให้ แล้วก็ยังคงเป็นอีกหนึ่งคำถามที่เขาท้อแท้เกินกว่าจะหาคำตอบว่าแม่ผู้ให้กำเนิดเอาเขาที่ยังนอนแบเบาะมาวางทิ้งไว้หน้าโรงเรียนชุมชนทำไม

เด็กหนุ่มถอนลมหายใจแล้วลุกขึ้นยืน หลังได้เวลาที่ต้องไปทำงานพิเศษแล้ว แต่จังหวะนั้นเขาก็เห็นกุหลาบดอกโตสีแดงสดสวยชูช่อเด่นดึงดูดใจ จึงเด็ดออกจากต้นแล้วห่อกระดาษหนังสือพิมพ์ใส่ตะกร้าหน้ารถมอเตอร์ไซค์ ก่อนเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องนอนที่ถูกสร้างแยกจากอาคารเรียน แล้วคว้ากีตาร์โปร่งที่ได้บริจาคมาใส่กระเป๋าสะพายหลัง ควบมอเตอร์ไซค์มุ่งสู่ผับแห่งหนึ่งใจกลางเมืองพัทยา

เด็กหนุ่มเล่นได้ทั้งกีตาร์และร้องเพลง แขกสาวหลายคนก็ติดใจเขานัก คืนนี้เขาจึงได้ทิปหนักเหมือนทุกวัน แค่เล่นไม่กี่เพลงก็ถูกใจลูกค้าสาวมากมาย บางคนสอดเงินใส่ซองมาให้เป็นปึกแลกกับการขอหอมแก้มหรือจับเนื้อต้องตัว แต่ต้นกล้าก็ไม่คิดเกี่ยง เพราะมันทำให้เขามีรายได้จ่ายค่าเทอมเองโดยไม่ต้องเดือดร้อนใคร แถมยังได้ซื้อขนมกับของเล่นไปฝากเด็กกำพร้าที่ครูรับอุปการะไว้หลายคน ส่วนเกินจากนั้นเขาก็เก็บไว้เป็นเงินทุนในอนาคตข้างหน้าที่ยังไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป

ตั้งแต่เล็กจนโตต้นกล้าไม่เคยคิดมักใหญ่เกินตัว ไม่เคยฝันถึงบ้านใหญ่ไม่เคยอยากได้รถสปอร์ตคันงาม ที่เขาต้องการคือใครสักคนที่อยู่เคียงข้างกันในวันที่ท้อแท้ แต่ก็ไม่คิดอีกว่าจะมีใครคนนั้นจริง จนกระทั่งได้พบอันนาหญิงสาวชาวรัสเซียที่เขาตกหลุมรักตั้งแต่วันแรกที่ได้เจอ

ต้นกล้ารับค่าจ้างรายวันมาแล้วรีบเดินกลับไปที่รถมอเตอร์ไซค์ หยิบ

กุหลาบที่ห่อกระดาษหนังสือพิมพ์จากตะกร้าหน้ารถออกมาแกะอย่างเบามือ ลิดหนามแหลมกับใบรกรุงรังออก เพื่อให้กุหลาบสีแดงสดสวยพร้อมส่งมอบ แต่แล้วก็มีมือนุ่มของใครบางคนลอบปิดตาทั้งสองจากด้านหลัง ตามด้วยเสียงคำถามภาษาอังกฤษสำเนียงเสนาะหูเหมือนโน้ตดนตรีว่า

'นี่ใคร ให้ทาย'

เด็กหนุ่มคลี่ยิ้มกว้าง ตอบกลับเป็นภาษาอังกฤษที่ร่ำเรียนมาจากมิชชันนารีฝรั่ง *'คงเป็นนางฟ้าคนสวยที่จะพาผมขึ้นสวรรค์'*

หญิงสาวหัวเราะพึงใจ คลายมือนุ่มกลิ่นหอมของโคโลญออก จากนั้นเคลื่อนตัวย้ายมายืนอวดโฉมสะคราญเหมือนอัปสรสวรรค์ในเทพนิยายกรีก

'ผิด' หล่อนเชิดหน้าพูด *'ฉันเป็นซาตานที่จะพาคุณลงนรกต่างหาก'*

'ยอม ถ้าเป็นคุณ' ต้นกล้ายิ้มทั้งดวงตา แล้วยื่นกุหลาบสีแดงให้เป็นของกำนัล

'พูดแบบนี้ เดี๋ยวพวกแฟนคลับจะร้องไห้กันระงมนะหนุ่มน้อย'

เขาหัวเราะในลำคอ *'อันนา คุณก็รู้นี่ว่า...'* แล้ววาดแขนรวบเอวบางให้เข้ามาแนบชิดฉับพลัน ก่อนกระซิบข้างใบหู *'... ผมไม่น้อย'*

หล่อนหัวเราะเสียงใส *'ใช่... ฉันรู้'*

เขาชอบดวงตาหวานฉ่ำของหล่อน และจะยิ่งชอบมากขึ้นถ้าหล่อนใช้ดวงตาคู่นั้นมองเขาทั้งคืน *'คืนนี้ผมขออยู่กับคุณจนเช้าได้ไหม'*

'ไม่ได้หรอก พรุ่งนี้เช้าคุณต้องไปเรียนไม่ใช่หรือ แล้วคืนนี้ฉันก็รับงานแล้วด้วย' หล่อนปฏิเสธเสียงอ่อน

'ทำไมไม่เลิกทำงานนี้เสียที' คิ้วเข้มขยับเข้าชิดกัน

'ไม่เอาน่า อย่าโกรธกันสิ เราคุยเรื่องนี้กันหลายครั้งแล้วนี่'

แววตาของเขาบอกหล่อนชัดเจนว่าไม่พอใจ แต่แค่ความรู้สึกของเด็กหนุ่มที่ยังไม่มีปัญญาหาเลี้ยงตัวเองให้รอด จะไปห้ามหญิงสาวให้ทำตามความต้องการได้อย่างไร แล้วรายได้ต่อชั่วโมงของหล่อนก็น่าสนใจมากกว่า

เสียเวลาอยู่กับผู้ชายอายุคราวน้อง

‘ผมรู้ว่าห้ามคุณไม่ได้ ที่ผมพูดไปก็แค่... อยากอยู่กับคุณ’

เรียวปากอิ่มสวยเคลือบสีไวน์แดงขบเม้มเข้าหากัน *‘ยังพอมีเวลาสักสองสามชั่วโมงก่อนฉันเริ่มงาน...’*

ได้ยินแล้ว หัวใจของเด็กหนุ่มก็พองโต แม้จะเป็นเสี้ยวโมงยามที่หล่อนเจียดให้ เขาก็เปรมปรีดิ์ที่จะได้คลอเคลียผู้หญิงคนมอบความสุขล้นให้ อันนาไม่เคยรังเกียจชาติกำเนิดของเขา ไม่เคยพูดจาดูหมิ่น และไม่เคยเรียกร้องสิ่งของใดๆ นอกจากความสุขสมที่แบ่งปันให้กันและกันแล้ว หล่อนจะขอให้เขาร้องเพลงให้ฟังในคืนที่อยู่ด้วยกัน

ทว่าคืนนี้หล่อนมีเวลาไม่มาก ต้นกล้าบรรงจงกระซิบบทเพลงแผ่วข้างใบหูหลังหล่อน เติมเต็มความสุขครั้งสุดท้ายให้เขา

‘ผมรอคุณที่นี่ได้ไหม ผมยังไม่อยากกลับ’ วงแขนแกร่งยังก่ายกอดหล่อนแน่นราวยังไม่อยากปล่อยมือ

‘ไม่ได้หรอก ฉันไม่แน่ใจว่าจะเสร็จงานกี่โมง เห็นว่าเป็นแขกสำคัญ ฉันต้องรีบไปก่อนเวลา’ หล่อนบอกแล้วก้าวขาลงจากเตียง หยิบชุดเดรสผ้ากำมะหยี่สีดำขึ้นสวมคลุมร่างงาม จากนั้นใช้ลิปสติกสีแดงเข้มแต้มบนเรียวปาก

‘ถ้าผมรวยเป็นเศรษฐีหมื่นล้านเมื่อไร ผมจะจ้างคุณให้อยู่กับผมคนเดียว’

เขาจริงจัง แต่หล่อนเห็นเป็นเรื่องขบขัน จึงช่วยไม่ได้ที่เด็กหนุ่มจะทำหน้าบึ้งใส่

‘ไม่เอาน่า’ อันนามองเขาผ่านบานกระจกโต๊ะเครื่องแป้งแล้วเดินกลับมาบนเตียง โน้มใบหน้าเข้าใกล้ ใช้ปลายนิ้วเรียวไล้ตามสันกราม ก่อนแยกหัวคิ้วที่ชนกันของเขาให้ออกห่าง

‘อย่าทำหน้าเครียด ผู้ชายทรงเสน่ห์อย่างคุณเหมาะกับรอยยิ้ม

หวานๆ มากกว่า' จากนั้นก็ก้มลงประทับจุมพิตบนริมฝีปากหยัก ก่อนหยิบกุหลาบที่เขามอบให้ติดมือเดินออกจากห้องไป

เป็นจูบสุดท้ายของอันนาที่ยังตราตรึงอยู่ในใจต้นกล้า แล้วจากนั้นหล่อนก็ไม่หวนคืนกลับมาหาเขาอีกเลย

"ครูกล้า ครูกล้า!"

เสียงตะโกนแหลมเล็กดังแทรกเข้าโสตประสาท เปลือกตาของชายหนุ่มจึงลืมขึ้นมองฝ้าสีขาวมอซอกับหลอดไฟนีออนบนเพดาน เขาลุกพรวดขึ้นนั่งมีเหงื่อกาฬแตกทั่วร่าง แล้วกวาดตาหันไปมองรอบด้านถึงรู้ว่าตัวเองฝันไป

"ครูกล้า!"

เสียงเรียกยังคงดังอยู่ต้นกล้าจึงคว้าเสื้อยืดมาสวม แล้วลุกขึ้นเดินออกไปเปิดประตู ก่อนเห็นร่างเล็กของเด็กชายวัยประถมสี่มาหยุดขากึกตรงหน้าพร้อมอาการหายใจเหนื่อยหอบ ดวงตารื้น

"มีอะไรหรือจ้อย ส่งเสียงโหวกเหวกแต่เช้า เดี๋ยวชาวบ้านแถวนี้เขาจะโกรธเอานะ" ชายหนุ่มกล่าวตำหนิ

"นางจ๋อม นางจ๋อมตายแล้วครู!"

ครูหนุ่มได้ยินก็รีบรุดไปยังกรงเลี้ยงสัตว์แบบมีหลังคาขนาดใหญ่ที่สร้างไว้ใช้เป็นโรงเรือนให้แม่ไก่ฟักไข่ ส่วนนางจ๋อมที่มาด่วนจากไปนั้นคือแม่ไก่ตัวอ้วนพีที่นอนแอ้งแม้งตาเหลือกมีเลือดไหลจากแผลเหวอะตรงลำคอ

"ผม... ผมมาให้อาหารไก่ แล้วเห็นว่าในรางไม่เหลือน้ำ เลยวิ่งออกไปตัก แต่ไม่ได้ล็อกกรง ไอ้ลายคงแอบจ้องอยู่ เลยวิ่งผลุบเข้าไป" น้ำตาที่แห้งเหือดไปแล้วของเด็กชายกลับมาเอ่อนองอีกครั้ง "โธ่... นางจ๋อม เลี้ยงแกมาตั้งแต่ยังเป็นลูกเจี๊ยบ เพราะไอ้ลายทีเดียว ไอ้หมาเลว!"

"นางจ๋อมมันก็ตายแล้ว ไปด่าไอ้ลายนางจ๋อมก็ไม่ฟื้นหรอก รีบเอานางจ๋อมไปฝังเสียเถอะ" คนเป็นครูลูบหัวเด็กน้อยเพื่อปลอบใจ

"นางจ๋อมไม่อยู่แล้ว ไข่ไก่เราจะพอกินไหมครู" จ้อยยังไม่คลายความโศกเศร้า

ครูหนุ่มระบายยิ้มอ่อนโยน ย่อตัวนั่งชันเข่ากับพื้นให้สายตาอยู่ในระดับเดียวกับเด็กชาย "ไข่ไก่ไม่พอ เราก็ยังมีผักคะน้าที่กำลังงอกงาม และอีกสองวันต้นอ่อนทานตะวันก็ได้เวลาเก็บเกี่ยว อย่าห่วงไปเลยนะจ้อย เราปลูกผักกิน เลี้ยงไก่ไข่เองให้ผลผลิตดีจนเหลือขายทุกเดือนไม่ใช่หรือ"

"แล้วเราจะไม่ทำอะไรกับไอ้ลายมันเลยหรือครู"

ดวงตาของเด็กน้อยยังเปี่ยมไปด้วยความขุ่นเคืองต่อสุนัขจรจัดคู่ปรับ เห็นเช่นนั้นแล้วครูหนุ่มก็ลอบถอนหายใจ จ้องตาเด็กชายแน่วนิ่งนานหลายนาทีถึงได้พูดต่อว่า

"ไอ้ลายมันเกิดมาจากกรรมที่มันก่อ ให้มันชดใช้กรรมของมันไปตามยถากรรมเถอะ เราเป็นมนุษย์ มีจิตใจสูงส่งกว่า เราต้องมองมันอย่างเมตตา"

"ทำไมเราต้องเมตตากับสิ่งที่ไม่ดีด้วยครู ถ้าไอ้ลายไม่ใช่หมาแต่เป็นคน ครูจะให้ผมเมตตาคนที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเลยหรือ"

ต้นกล้านิ่งงันไปชั่วขณะ ไม่อาจให้คำตอบเด็กชายได้ในทันที ด้วยเพราะเข้าใจความรู้สึกสูญเสียดียิ่งกว่าใคร แม้จ๋อมจะเป็นแค่ไก่ แต่รักก็คือรัก จะเป็นสัตว์เดรัจฉานหรือสัตว์ประเสริฐก็สร้างความเจ็บปวดได้ไม่แพ้กัน กระนั้น เขาก็ไม่อยากให้จ้อยเก็บความเจ็บปวดนี้ไว้นาน เพราะมันจะยิ่งสั่งสมความทรมานให้แก่จิตใจเหมือนอย่างที่เขาเป็น

"ไม่รู้ละ ถ้าเจอไอ้ลายผมจะตีมันให้ตาย!" จ้อยยืนกรานความคิด แล้วอุ้มศพนางจ๋อมวิ่งไกลออกไป

คนเป็นครูได้แต่ถอนหายใจ มองตามหลังเด็กชาย พลันรำพึงออกมาด้วยความรู้สึกหดหู่ "ทำไมครูจะไม่เข้าใจ"

"ปล่อยให้จ้อยได้เรียนรู้ด้วยตัวเองบ้าง"

เสียงเย็นที่ดังจากด้านหลังทำให้ร่างสูงต้องรีบหมุนตัวกลับไป

ประคองหญิงชราที่เคารพรักซึ่งกำลังก้าวขาเดินย่องแย่งด้วยไม้เท้าเข้ามาหา

"เสียงของเจ้าจ้อยทำให้ครูตื่นหรือครับ"

"เปล่า แต่ครูไม่ได้นอนเลยต่างหาก"

ได้ยินแล้วคนฟังก็ถอนหายใจ "วันหยุดแบบนี้ครูน่าจะพักผ่อนให้มาก หรือไม่ก็ผมจะไม่ให้จ้อยมาให้อาหารไก่วันหยุด จะได้ไม่รบกวนครู"

"ไม่ต้องหรอก จ้อยมันรักโรงเรียน รักไก่ของมันอย่างกับอะไร ไปห้ามก็สงสารมันเปล่าๆ นี่ได้ยินว่าเจ้าจ๋อมถูกไอ้ลายกัดตายแล้วหรือ"

"ครับ" ชายหนุ่มพยักหน้า "แค้นเจ้าลายน่าดูเชียวละ ไม่ฟังที่ผมสอนเลย"

"ต้นกล้าเอ๋ย แต่ละคนมีวิธีการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่าให้พูดถึงต่างวัยเลย วัยเดียวกันก็หาเหมือนกันเป๊ะทุกกระเบียดนิ้วได้ยาก บางคนรับรู้และเข้าใจเพียงแค่คำพูดไม่กี่คำ แต่สำหรับบางคนต้องให้เขาได้พบกับตัวเองถึงจะเข้าใจถ่องแท้"

ต้นกล้าถอนลมหายใจเสียงยาว สบสายตาฝ้าฟางของครูเพ็ญนิ่ง แล้วพยักหน้ายอมจำนนกับคำพูดไม่กี่คำ ครูเพ็ญจึงยิ้มให้แล้วหมุนตัวกลับเข้าไปในอาคารชั้นเดียวที่มีป้ายเหนือประตูทางเข้าเขียนด้วยสีทาบ้านแบบง่ายๆ ว่าโรงเรียนของชุมชน แต่พอเห็นใครคนหนึ่งเดินผ่านประตูรั้วเข้ามา ครูชราก็หยุดรอรับแขกที่นำเอาใบหน้าเคร่งเครียดมาเป็นของฝาก

"สวัสดีครับคุณประชา" ต้นกล้าเป็นฝ่ายยกมือไหว้ก่อนตามวัยวุฒิ แต่ความนอบน้อมไม่ได้ส่งผ่านทางน้ำเสียงเลยแม้แต่น้อย

"สวัสดี... ครูกล้า" อีกฝ่ายทักทายกลับน้ำเสียงเรียบปานกัน แล้วมองเขาด้วยดวงตาพินิจพิเคราะห์ ก่อนหันไปทางครูเพ็ญ "ฉันขอคุยกับเพ็ญสักหน่อย... แบบส่วนตัว"

เขาเห็นสีหน้าของครูเพ็ญไม่ดีนัก แต่เพราะคำว่าส่วนตัวที่ระบุในประโยคทำให้ต้องอดกลั้นยืนอยู่กับที่ แม้ใจอยากจะตามไปฟังบทสนทนา

ของทั้งสองมากแค่ไหนก็ตาม

นานทีเดียวกว่าที่นายประชาจะเสร็จธุระกับครูเพ็ญ เพราะต้นกล้ารดน้ำแปลงผักไปได้สามแปลงแล้วถึงได้เห็นนายประชาเดินมาหยุดยืนมองก่อนสับขาเดินออกจากโรงเรียนไปโดยไม่มีคำพูดคำจา ต้นกล้าจึงวางถังน้ำลงแล้วเดินตรงเข้าไปในอาคารเรียนชั้นเดียวที่ใช้เรียนร่วมกันตั้งแต่เด็กเล็กไปจนถึงเด็กโต

ภายในนั้นมีโต๊ะและเก้าอี้หลากหลายขนาดที่ได้มาจากการบริจาคบ้าง หรือไปเก็บได้ตามที่ทิ้งขยะแล้วนำมาซ่อมแซมใช้ใหม่บ้าง ตรงด้านหน้าห้องมีเก้าอี้ไม้ตัวใหญ่ตัวเดียวสำหรับให้ครูคนเดียวของโรงเรียนนั่งสอนวิชาความรู้แก่ลูกศิษย์ และในตอนนี้เจ้าของเก้าอี้ไม้ก็กำลังนั่งเหม่อลอยอยู่

“ครูครับ” เขาส่งเสียงเรียกแล้วเข้าไปย่อเข่านั่งลงบนพื้นข้าง ๆ

“ดูนั่นสิกล้า เทอมที่ผ่านมามีผู้ปกครองส่งเด็กมาเรียนเยอะเลย”

ชายหนุ่มมองตามสายตาฝ้าฟางของครูชรา เห็นผนังด้านหลังชั้นเรียนสีฟ้าขุ่นที่ผ่านการซ่อมแซมมาหลายครั้งแต่ก็ยังมีจุดชำรุดทรุดโทรมตามกาลเวลามากมาย และที่ตรงนั้นมีภาพวาดหัวข้อโรงเรียนในฝัน ฝีมือของเด็ก ๆ หลายแผ่นเป็นเครื่องยืนยันคำพูด

“ความฝันของครูเป็นจริงแล้วเห็นไหม ครูทำให้ผู้ใหญ่ในชุมชนเห็นความสำคัญของการเรียนได้แล้ว”

ถึงจะยอมรับว่าจำนวนภาพวาดระบายสีมีมากขึ้นจริง แต่ถ้าให้เทียบกับโรงเรียนแห่งอื่นก็ถือว่าน้อยนัก แม้รัฐบาลจะมีนโยบายเรียนฟรี แต่ก็มีค่าใช้จ่ายจิปาถะตามมา อย่างค่าอุปกรณ์การฝีมือยี่สิบสามสิบบาทนั้นเทียบเท่ากับอาหารสามมื้อของครอบครัวยากจนบางครอบครัว ถ้าให้เลือกละก็พวกเขาเลือกอิ่มท้องก่อนทั้งสิ้น และเมื่อลูกหลานโตขึ้นก็จะถูกเกณฑ์ไปช่วยทำงานหาเงินกันหมด

ดังนั้นครูเพ็ญจึงยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ที่เห็นจำนวนกระดาษบนฝาผนัง ซึ่ง

เป็นความฝันของอดีตครูสาวคนหนึ่ง เป็นความฝันที่กินเวลานานกว่าสี่สิบปี

"ครูทำสำเร็จแล้ว ต่อให้ไม่มีโรงเรียนอยู่ตรงนี้ ครูก็ไม่เสียดายอะไรในชีวิตแล้วล่ะ"

"ทำไมครูพูดแบบนั้น นายประชาคุยอะไรกับครู" ชายหนุ่มถามเสียงเครียด

"ก็คุยเรื่องสิทธิ์ตามสัญญาที่เขาต้องได้น่ะ" ครูชราตอบเสียงเรียบ "ที่ตรงนี้กับอาคารเรียนจะเป็นของนายประชาตามสัญญากู้ที่ครูใช้ที่ดินของโรงเรียนนี้ค้ำประกัน นี่ก็ครบกำหนดตามสัญญาแล้ว เขาก็เลยมาทวง"

"แต่โรงเรียนนี้เป็นเงินส่วนตัวที่ครูสั่งสมมาสร้างเพื่อให้ความรู้กับพวกเด็ก ๆ ผมไม่อยากให้คนที่ไม่รู้ค่าได้ไป" ต้นกล้าค้านเต็มที่ "ผมยินดีช่วยเหลือ ผมจะจ่ายหนี้แทนให้ โรงเรียนจะได้อยู่ต่อไป"

หญิงชราหันมาส่งยิ้มเย็น "ถึงจะทำอย่างนั้นแล้วครูยังมีโรงเรียนเป็นของครู แต่ต้นกล้าเอ๋ย สังขารครูไม่สามารถฝืนทำต่อไปได้อีก แค่ไม่สร้างหนี้สินให้ใครเดือดร้อนก็ดีพอสำหรับชีวิตที่เหลือแล้ว ส่วนผืนดินผืนนี้จะมีค่ากับใครนั้น มันไม่ใช่สิ่งที่เราต้องยึดถือให้เกิดทุกข์"

"แล้วเจ้าจ้อยล่ะครับครู ไหนจะพวกเด็กกำพร้า และเด็ก ๆ ในชุมชนที่พ่อแม่หาเช้ากินค่ำอีก ถ้าไม่มีโรงเรียนครูเพ็ญแล้ว พวกเขาคงไม่ได้เล่าเรียนวิชาหาความรู้เพียงพอที่จะเอาตัวให้รอดในสังคม"

ครูชรายกมือขึ้นแตะบ่าชายหนุ่ม "พวกเขาจะอยู่ในสังคมได้ ถ้าพวกเขาหมั่นดูแลเมล็ดพันธุ์ที่โรงเรียนแห่งนี้ปลูกฝังในตัวให้เติบโตงอกงามต่อไปในวันข้างหน้า แต่ถ้าไม่ ต่อให้เราบอกเราพูดอย่างไรก็ไม่มีทางได้เห็นต้นอ่อนเติบโตจากหัวใจพวกเขา"

ต้นกล้าข่มกลืนความรู้สึกขมที่เกิดขึ้นฉับพลัน เพราะคำพูดของครูเพ็ญนั้นสะกิดแผลร้ายในใจให้แสบระบมอีกครั้ง

'ฉันสามารถแก้คดีให้เป็นการป้องกันตัวได้ และถ้าศาลยังไม่เรียก

ตัวเธอ ก็หมายความว่าประวัติของเธอถูกล้างหมดจด แต่เธอต้องไปอังกฤษกับฉัน ไปอยู่กับฉันในฐานะลูกบุญธรรม เธอจะได้ชีวิตใหม่ เป็นชีวิตที่เธอมีทุกอย่างตามที่ใจต้องการ'

คำพูดของท่านโธมัสเป็นเรื่องจริงหาได้เป็นโฆษณาชวนเชื่อไม่ แต่หากต้นกล้าเลือกชีวิตใหม่ก็เท่ากับทอดทิ้งหญิงชราที่เลี้ยงดูเขาไม่ต่างจากลูกในไส้ แล้วถ้าเขายอมรับข้อกล่าวหา อนาคตที่มืดมนอยู่แล้วของเด็กกำพร้าอย่างเขาก็จะยิ่งไร้แสงสว่างไปตลอดชีวิต

'ลองคิดให้ดีนะหนุ่มน้อย ระหว่างฉันที่ยื่นมือให้เธอจับเพื่อไต่ขึ้นสู่ยอดเขา กับการปล่อยตัวเองให้ตกลึกสู่ก้นเหว เธอจะเลือกอะไร'

ความทรงจำในอดีตกลับมาฉายชัดราวกับเพิ่งเกิดเมื่อวาน เขาเลือกเดินจากครูเพ็ญไปใช้ชีวิตใหม่ ทิ้งให้ครูผู้มีพระคุณต่อสู้คนเดียวตามยถากรรม ไม่เคยได้กลับมาเยี่ยมเยียนเลยสักครั้งตามคำสั่งห้ามของท่านโธมัส

แต่ในตอนนี้ แม้จะกลับมาเพื่อทำตามวัตถุประสงค์ส่วนตัว เขาจะละเลยความฝันของผู้ก่อร่างสร้างชีวิตคนแรกให้ล้มหายตายจากไปโดยไม่คิดจะทำอะไรเลยอย่างนั้นหรือ

บทที่ 5

“แย่แล้ว ฉันตื่นสาย!”

รสสุคนธ์กระวีกระวาดวิ่งเข้าห้องน้ำเพื่อทำกิจวัตรประจำวันทันที เมื่อผงกหัวขึ้นจากโต๊ะทำงาน แล้วเห็นเข็มสั้นชี้ที่เลขแปด

“ทำไมสะเพร่าไม่ตั้งนาฬิกาปลุกไว้นะ” หล่อนบ่นกับตัวเอง ขณะฉวยชุดทำงานตัวเก่งออกจากตู้มาสวม จากนั้นคว้ากระเป๋ากับหอบหิ้วโน้ตบุ๊กวิ่งออกจากห้องนอนลงบันไดไปพลางยกข้อมือดูเวลา ในใจก็โทษตัวเองว่ามัวแต่คิดกลยุทธ์ของโครงการห้างสรรพสินค้าในฝันจนดึกดื่นเลยทำให้เผลอหลับคาโต๊ะทำงานในห้องนอน

นิสัยเอาการเอางานของรสสุคนธ์นี้ถูกใจบิดามากทีเดียว แต่ไม่ถูกใจ **นางปัทมา** มารดาที่อยากให้บุตรสาวเรียบร้อยอ่อนหวานเหมือนกุลสตรี โดยเฉพาะยามอยู่ต่อหน้าว่าที่ลูกเขย จึงไม่แปลกที่หล่อนจะถูกตำหนิทุกครั้งเวลาทำท่ามึนตึงใส่อิทธิฤทธิ์ จนเป็นเหตุให้มีปากเสียงระหว่างแม่กับลูกสาวบ่อยครั้ง

ดังนั้น รสสุคนธ์จึงมักพยายามหลบเลี่ยงการกินอาหารเช้าร่วมโต๊ะกับบิดามารดา เพราะไม่อยากบ่อนทำลายบรรยากาศของครอบครัวหากมีปากเสียงกันรุนแรง

“อ้าวโรส มากินข้าวเช้ากับพ่อก่อนสิ ไม่ได้กินข้าวเช้าด้วยกันนานแล้วนะ”

วันนี้หล่อนตื่นสายกว่าปกติ จึงยากที่จะหลบเลี่ยงการเผชิญหน้า รสสุคนธ์หันไปส่งยิ้มเจื่อน แล้วเดินตามผู้เป็นบิดาไปยังโต๊ะอาหาร จงใจเลือกนั่งเก้าอี้ตัวที่ไม่ต้องเผชิญหน้ากับมารดาตรง ๆ แต่ก็ไม้พ้นถูกนางปัทมาตั้งคำถามเกี่ยวกับงานที่ทำ

“โครงการก่อสร้างห้างสรรพสินค้าไปถึงไหนแล้วล่ะ”

“ตอนนี้ทุกอย่างเป็นไปตามแผนค่ะ เราได้นักลงทุนที่สนใจร่วมทุนกับเราแล้ว พี่อิทจะนัดเขาเซ็นสัญญาอาทิตย์หน้า” หล่อนเล่าพลางยกแก้วกาแฟร้อนกลิ่นหอมขึ้นจิบ

“ก็ดี แม่จะได้แจกการ์ดแต่งงานสิ้นปี”

รสสุคนธ์ได้ยินประโยคนั้นก็ถึงกับสำลักกาแฟเลยทีเดียว “เอ่อ... คือ... หนูเกรงว่าพวกเราสองคนจะยุ่งเกินไปจนทำให้การแต่งงานต้องเลื่อน”

“ยุ่งก็ไม่เห็นเป็นไร แม่กับป้าวัลยาจะจัดการให้เอง”

“แต่แม่คะ” รสสุคนธ์รู้ตัวว่าตัวเองเริ่มเสียงแข็ง ถ้าบิดาไม่ออกเสียงห้ามไว้ก่อนก็ไม่แคล้วต้องจบมื้ออาหารเช้าด้วยการทะเลาะกันเรื่องเดิม

“ผมว่าเรากินกันเถอะ เดี๋ยวอาหารจะเย็นเสียก่อน”

รสสุคนธ์นึกขอบคุณบิดาในใจ แต่ก็นึกเสียใจที่ตนคงไม่เก่งกาจพอจะสร้างความเชื่อมั่นให้บุพการี ทั้งสองถึงต้องจับหล่อนผูกขากับลูกชายของเพื่อนสนิท ด้วยหวังให้เขาเข้ามาช่วยบริหารดูแลกิจการ

บิดาของหล่อนล้มป่วยด้วยโรคหัวใจ และเนื่องจากที่ผ่านมาเขาไม่เคยดูแลรักษาร่างกายจึงทำให้ทรุดหนัก หลายครั้งที่อาการกำเริบจนต้องรีบ

นำตัวส่งโรงพยาบาลกลางดึก มารดาของหล่อนจึงวิตกว่าคุณากรพร็อพเพอร์ตี้จะล้มครืนหากบิดาสิ้นบุญ

เลยเป็นที่มาของการชักชวนบุตรชายของนางวัลยามาช่วยดูแล ซึ่งนอกจากเขาจะได้ค่าตอบแทนเป็นการถือหุ้นสี่สิบเปอร์เซ็นต์แล้ว เขายังกำลังจะได้หล่อนไปเป็นภรรยา เข้าตามตำราผูกเรือนที่มีชื่อว่า 'เรือล่มในหนองทองจะไปไหน'

แต่ด้วยปณิธานที่รสสุคนธ์ตั้งไว้ในใจ ต่อให้เรือมีรูรั่วหรือล่มจมหายหญิงสาวก็จะไม่ขออยู่ร่วมหนองน้ำเดียวกันกับคนที่ดูถูกความสามารถของหล่อน รสสุคนธ์จึงเฝ้ารอวันสำคัญที่หล่อนจะหนีให้ไกลจากหนองน้ำเน่านี้ โดยจะใช้วันเซ็นสัญญาร่วมทุนโครงการห้างสรรพสินค้าเป็นวันประกาศอิสรภาพ

เมื่อวันนั้นมาถึง คู่สัญญาคือ**นายเรมอนด์ มอร์** นักธุรกิจชาวอังกฤษที่เคยตั้งคำถามในงานศพของโธมัส มิลเลอร์ว่าหล่อนกับอิทธิฤทธิ์จะทำงานร่วมกันได้หรือหากเป็นสามีภรรยากัน

"ผมว่าเงื่อนไขส่วนมากในสัญญาถูกเขียนไว้ยุติธรรมเพียงพอแล้ว แต่สำหรับข้อที่ว่าในหนึ่งปีหลังจากห้างสรรพสินค้านี้ประสบความสำเร็จและมีแนวโน้มทำกำไร คุณจะขอเพิ่มสัดส่วนหุ้นจากสี่สิบเปอร์เซ็นต์เป็นหกสิบเปอร์เซ็นต์ ในเบื้องต้นผมขอปฏิเสธก่อน แต่หลังจากพวกเราประชุมภายในแล้วได้ผลอย่างไรผมจะแจ้งให้ทราบ" อิทธิฤทธิ์เอ่ยโดยไม่ขอความเห็นจากคุณากรผู้ที่เป็นประธานบริษัท

"ได้สิ แต่ก็หวังว่าพวกคุณจะให้คำตอบที่ผมพอใจ" นายเรมอนด์ประสานมือไว้ที่ปลายคาง มองคู่สัญญาด้วยดวงตากรุ้มกริ่ม "ผมรู้ว่าเศรษฐกิจของเมืองไทยในช่วงหลายปีที่ผ่านมามีผลต่อการตัดสินใจของนักลงทุน ซึ่งคุณอาจหานักเก็งกำไรที่หวังกำไรและเมื่อไม่พอใจก็ขายทิ้งได้ทั่วไป แต่คุณจะพลาดหากไม่รีบตกลงกับผมในตอนนี้ และในปีต่อไป คุณอาจแบกรับภาระบริหารงานบนความเสี่ยงเองถ้าผมถอนทุนคืน"

"ผมเข้าใจ แต่ขอเวลาคิดให้ถี่ถ้วนก่อน" อิทธิฤทธิ์ค่อนข้างไม่ไว้ใจอีกฝ่าย ทั้งที่ในวันงานศพเขาแสดงความเลื่อมใสในตัวนักธุรกิจชาวอังกฤษผู้นี้ อิทธิฤทธิ์เองก็เปลี่ยนแปลงได้เสมอ เรื่องเงินไม่เข้าใครออกใคร จะหาความจริงใจในวงการธุรกิจนั้นอย่าหวัง

"หรือไม่ผมคงต้องหาผู้ร่วมทุนเจ้าใหม่ ยังมีบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์หลายแห่งที่เสนอโครงการคอนโดมิเนียมในเมืองหลวงมากมาย และพวกเขายินยอมขายหุ้นให้ผมหากผมต้องการซื้อเพิ่ม" ซีอีโอชาวอังกฤษยังคงหาคำพูดมาต่อรอง "ส่วนโครงการห้างสรรพสินค้าของคุณจะไปได้ไกลแค่ไหนนั้น บอกตามตรงว่าทีมสำรวจของผมยังให้คะแนนความมั่นใจแค่ปานกลาง เพราะนโยบายพัฒนาประเทศอาจผันแปร เงินจากรัฐบาลอาจถูกโยกย้ายไปลงทุนในภูมิภาคอื่นที่ไม่ใช่ภาคตะวันออก"

"ถ้าทีมงานของคุณศึกษาผลการบริหารงานของเราในหลายๆ โครงการที่ผ่านมา ผมว่าผลสำรวจของทีมงานคุณมีข้อผิดพลาด" อิทธิฤทธิ์กล่าวแย้ง

"ผมเชื่อมั่นผลการประเมินจากคนของผม" อีกฝ่ายแสดงความมั่นใจของตน "เอาเป็นว่าคุณมีเวลาตัดสินใจแค่เย็นนี้ เพราะคืนนี้ผมต้องบินไปดูไบ"

"ไม่เห็นบอกก่อนว่าคุณเอาเงื่อนไขนั้นมาเป็นตัวต่อรองสัญญา ไม่อย่างนั้นแล้วคุณน่าจะให้พวกเราได้เวลาคิดล่วงหน้า ทำแบบนี้เท่ากับบีบพวกเราทางอ้อม" อิทธิฤทธิ์กล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังกับอีกฝ่าย ใบหน้าเริ่มตึง

"ก็แล้วแต่พวกคุณ ผมไม่ได้มีปัญหาอะไรเรื่องเวลา" เรมอนด์พูดแล้วทำท่าจะลุกขึ้นเพื่อกล่าวลา ผู้หญิงคนเดียวในที่นั้นจึงขอเอ่ยอะไรสักคำ

"เรื่องการทำกำไรหลังจากเปิดให้บริการปีแรกไม่ใช่ปัญหาสำหรับคุณากรพร็อพเพอร์ตี้ แต่ปัญหาที่คุณเอ่ยมานั้น ดิฉันว่าอยู่ที่คุณเองมากกว่า"

"โรส" อิทธิฤทธิ์ส่งเสียงปราม เช่นเดียวกับคุณากรที่ส่งสายตาบอกให้หล่อนหยุดวาจา

แต่ไม่มีอะไรขวางความตั้งใจหล่อนได้แล้ว "สวัสดีและยินดีที่ได้พบคุณเรมอนด์อีกครั้งค่ะ ดิฉันรสสุคนธ์ เราเคยเจอกันในงานศพมิสเตอร์โธมัส"

ซีอีโอหนุ่มใหญ่ยิ้มกว้าง แล้วทรุดตัวนั่งลงตามเดิม "ผมจำคุณได้ ขออภัยที่ไม่ได้กล่าวทักทาย เพราะ..."

"เพราะไม่คิดว่าดิฉันจะมีบทบาทสำคัญอะไรกับโครงการนี้ใช่ไหมคะ" หล่อนเอ่ยบอกสิ่งที่ตัวเองคิด โดยไม่สนใจว่าจะตรงกับความคิดของเขาหรือไม่ "ดิฉันเป็นบุตรสาวของคุณคุณากรอย่างที่คุณทราบ แต่ที่คุณยังไม่ทราบคือดิฉันสามารถบริหารกิจการห้างสรรพสินค้าระดับบิ๊กของภูมิภาคให้เหนือคู่แข่งได้ ด้วยทำเลและกำลังซื้อของประชากรในแถบนั้นจะเป็นฐานสำคัญให้เราสร้างกำไรได้มากถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์ในปีแรก และจะได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ในปีที่สอง แต่หากคุณลังเลไม่ตัดสินใจเซ็นสัญญาตอนนี้ คุณอาจพลาดผลตอบแทนที่จะได้รับ"

มิสเตอร์เรมอนด์หัวเราะอย่างพึงใจ ปรายตาไปทางอิทธิฤทธิ์ที่นั่งนิ่งเก็บคำพูด ก่อนเอ่ยน้ำเสียงเย็นกับหล่อนว่า "ดูเหมือนคุณรสสุคนธ์มั่นใจมากว่าจะทำได้"

"เอาราคาหุ้นตอนนี้เป็นประกันคูณอีกเท่าตัว หากดิฉันทำได้จริงในวันข้างหน้าดิฉันจะขอซื้อในส่วนของคุณคืน"

"ผมคงต้องรีบตกลง" ซีอีโอหนุ่มใหญ่กล่าวสรุปความคิด แล้วหันไปออกคำสั่งกับผู้ช่วย "ออกสัญญาฉบับใหม่ภายในหนึ่งชั่วโมง ยึดเอาเงื่อนไขที่คุณรสสุคนธ์เสนอมา ระบุให้ชัดเจนว่าเธอยืนยันความเชื่อมั่นโดยใช้ราคาหุ้นตอนนี้คูณอีกหนึ่งเท่าตัวเป็นหลักประกันความเสี่ยง"

รสสุคนธ์รู้ว่าได้คู่สัญญามาไว้ในมือแล้ว แต่คำพูดที่เพิ่งเอ่ยจากปากของฝ่ายนั้นคล้ายมีอำนาจบีบรัดหัวใจให้เต้นแรง ไม่นับสายตาวาวโรจน์

ของอิทธิฤทธิ์ที่เพ่งมองมา ส่วนบิดาของหล่อนก็ถอดแว่นตาออกแล้วนวดหัวคิ้ว ทำเหมือนหนักใจในการเซ็นสัญญาที่กำลังจะเกิดขึ้นในอีกหนึ่งชั่วโมงข้างหน้า แต่ในเมื่อวันนี้เป็นวันที่หล่อนจะประกาศอิสรภาพ ย่อมไม่มีทางถอดใจยกธงขาวแน่

หลังจากซีอีโอเมืองผู้ดีคล้อยหลังไป รสสุคนธ์ก็เตรียมใจให้พร้อมกับการถูกรุกด้วยวาจาและอารมณ์ฉุนเฉียวของอิทธิฤทธิ์ ถึงแม้จะมีบิดาของหล่อนอยู่ด้วย แต่เขาไม่เคยไว้หน้าใคร ยิ่งเป็นเรื่องของหล่อนด้วยแล้วอิทธิฤทธิ์มักถือสิทธิ์เป็นคนในบ้านเข้ามาสั่งสอนจนเกินพอดี

“ทำอะไรลงไปรู้ตัวบ้างไหม!” เขาใส่หล่อนเต็มที่

“รู้ตัวตลอดเวลาตั้งแต่ตื่นนอนจนถึงวินาทีนี้” หญิงสาวเลือกตอบโต้ด้วยความนิ่ง

“แล้วรู้ใช่ไหมว่าถ้าทำไม่ได้อย่างที่พูดจะเกิดผลอะไรตามมา”

“เรื่องอนาคตในอีกหนึ่งปีข้างหน้า ขอให้คอยดูกันค่ะ แต่โรสมั่นใจว่าสิ้นปีนี้เราคงยังจัดงานแต่งไม่ได้เพราะโรสคงต้องยุ่งกับการทำโครงการให้เสร็จทันกำหนด”

อิทธิฤทธิ์แค่นยิ้ม “ดูเหมือนพี่จะเข้าใจจุดประสงค์ที่แท้จริงของโรสแล้ว”

“ถ้าเข้าใจแล้ว โรสก็ดีใจค่ะ และหวังว่าพี่อิทจะไม่ขวางทาง”

“อยากทำอะไรก็เชิญ!” อิทธิฤทธิ์กระชากเสียงพูด แล้วลุกขึ้นเดินออกจากห้องไปหลังปล่อยระเบิดอารมณ์ลูกใหญ่

“โรสแน่ใจแล้วใช่ไหม” คุณากรที่นั่งฟังมาตั้งแต่ต้นเอ่ยถามบุตรสาวในที่สุด

“โรสไม่ถอยค่ะพ่อ ไม่เคยถอยถ้ายังไม่สุดทาง แต่โรสจะไม่เดินต่อหากผู้ร่วมทางไม่คิดสนับสนุน ซึ่งคนนั้นคือพ่อ ไม่ใช่พี่อิท และอีกไม่ช้าไม่นานโรสก็ต้องดูแลบริษัทต่อจากพ่ออยู่แล้ว ถ้าไม่เริ่มตอนนี้แล้วจะให้เริ่มตอนไหน”

ชายสูงวัยถอนหายใจ กวักมือเรียกบุตรสาวให้เข้าไปนั่งใกล้ๆ จนหล่อนเห็นความซีดเซียวของบิดาชัดเจน พานให้คิดไปว่าหล่อนคงเป็นลูกอกตัญญูหากเหตุการณ์ก่อนหน้าทำให้โรคประจำตัวของบิดากำเริบ

“พ่อสนับสนุนลูกเสมอ แต่จะทำอะไรก็ต้องคิดให้รอบคอบ มองหาอุปสรรคไว้บ้าง เพราะมันจะช่วยให้เราประเมินสถานการณ์เลวร้ายได้ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป หนทางของธุรกิจมันมีขวากหนามเสมอ จำเอาไว้นะโรส”

“พ่อถึงตั้งชื่อให้ลูกของพ่อว่าโรสไงคะ ถึงกุหลาบดอกนี้จะดูอ่อนแอในสายตาใครๆ แต่มันก็มีหนามร้ายรอบตัวเหมือนกัน”

“พ่อหวังว่าโรสจะไม่ใช้หนามร้ายนั่นทิ่มแทงตัวเอง”

คำพูดของบิดาส่งผลต่อความรู้สึกของหล่อนอย่างจัง แต่ดีกว่าคำพูดว่าร้ายของอิทธิฤทธิ์ที่เชือดเฉือนให้เจ็บใจ

หากต้องเจ็บก็เจ็บเพราะตัวเอง ดีกว่าเจ็บเพราะคนอื่น และต่อจากนี้หล่อนจะต้องลุยงานเองอย่างที่ลั่นวาจาไว้ โดยมุ่งเป้าไปที่ความสำเร็จเท่านั้น โครงการห้างสรรพสินค้านี้จะเป็นตัววัดให้อะไรหลาย ๆ อย่าง รวมถึงความสามารถในการตั้งรับปัญหาและอุปสรรคทั้งที่มองเห็นและมองไม่เห็น

ความท้าทายใหม่ที่รสสุคนธ์เพิ่งสร้างขึ้นมานั้นทำให้ตัวเองตื่นเต้นจนอดเล่าให้แพรพรรณรายฟังไม่ได้ เย็นนั้นหล่อนรีบจัดการโทรศัพท์นัดแนะเพื่อนสาวให้ออกมาเจอกันที่ร้านอาหารเจ้าประจำ ด้วยความที่อยู่ใกล้ที่หมายมากกว่า รสสุคนธ์จึงไปถึงก่อนแล้วสั่งอาหารกับเครื่องดื่มเมนูโปรดของตัวเองกับแพรพรรณรายมาเต็มโต๊ะ

รสสุคนธ์นั่งดื่มค็อกเทลจนพร่องลงไปเกือบถึงก้นแล้ว ทว่าแพรพรรณรายก็ยังไม่มาตามเวลานัด อาหารบนโต๊ะเย็นชืดเริ่มไม่น่ากิน กระนั้นหล่อนก็ยังเฝ้ารอเพื่อนสาวต่อไปในบรรยากาศไฟสลัวสีส้มของร้านที่ประดับของตกแต่งเตรียมต้อนรับวันวาเลนไทน์

ในท้ายสุดรสสุคนธ์ก็ต้องพบกับความผิดหวัง เมื่อแพรพรรณรายโทรศัพท์มาบอกว่าติดลูกค้าคนสำคัญ ไม่สามารถมาตามนัดได้ เท่ากับว่าอาหารที่สั่งมาคงจะกลายเป็นหมัน หญิงสาวทอดถอนลมหายใจ นั่งเท้าคางหันหน้ามองถนนผ่านกระจกใสของร้าน แล้วสายตาหล่อนก็ไปสะดุดเข้ากับเด็กหญิงขายกุหลาบริมทางตรงหน้าร้านอาหารตามสั่งฝั่งตรงข้าม

กุหลาบในอ้อมแขนเล็กนั้นก้านยาวตรงสวย สีที่แดงก่ำจนเกือบคล้ายผ้ากำมะหยี่สีแดงเข้มทำให้ภาพของกุหลาบเรดเอเดนผุดขึ้นมากลางใจ วินาทีนั้นแผ่นรวมเพลงไพเราะคลาสสิกที่ทางร้านเปิดกล่อมแขกให้เพลินไปกับบรรยากาศช่วงเทศกาลแห่งความรักก็ขึ้นเพลงใหม่ เป็นบทเพลงเดียวกันกับที่ชายหนุ่มผู้นั้นขับร้องให้กุหลาบของเขาฟัง และเพราะเหตุใดกัน งานศพเศรษฐีใหญ่ผ่านมาได้ก็หลายเดือนแล้ว แต่ดวงตาสีน้ำผึ้งคู่สวยกับรอยยิ้มลุ่มลึกนั้นยังคงติดตรึงในใจหล่อนไม่ลืมเลือน

“Give your heart and soul to me, And life will always be, La vie en rose” ด้วยใจเผลอไผล รสสุคนธ์ฮัมท่อนสุดท้ายของบทเพลงในความทรงจำออกมา

เสียงเพลงจังหวะเร็วชวนโยกย้ายดังกระหึ่มผ่านลำโพงดังรอบทิศ ลำแสงไฟหลากสีสาดส่องเรือนร่างเย้ายวนของทรามวัยทั้งหลายที่กำลังเริงระบำเข้าจังหวะดนตรีบนเวทีอันมีเสาเหล็กเป็นฐานยึดมั่นเดียว หนุ่มน้อยไปจนถึงหนุ่มใหญ่หลายคนต่างจับจ้องการเคลื่อนไหวไปมาของรูปทรงโค้งเว้าราวกับถูกมนต์สะกด แต่ยังมีอีกหลายคนที่เลือกออกลีลาท่าเต้นอยู่ในพื้นที่คับแคบแออัดกันราวกับทุกคนเป็นญาติสนิทมิตรสหายมาแต่ปางก่อน

ความมัวเมาลุ่มหลงแบบนี้มีให้เห็นในสถานบันเทิงเริงรมย์ที่หมู่นักท่องราตรีต้องการปลดปล่อยความเครียดขึงที่คั่งค้างจากชีวิตประจำวัน เช่นเดียวกับสัญชัยที่เพิ่งผละตัวจากคู่เต้นมานั่งพักบนเก้าอี้ตัวสูงตรง

เคาน์เตอร์บาร์

"ออนเดอะร็อก"

สิ้นเสียงสั่งได้ไม่ถึงนาที บาร์เทนเดอร์ก็เลื่อนแก้วเครื่องดื่มที่ผสมแค่วิสกี้กับน้ำแข็งมาให้ตรงหน้า พร้อมกับชวนแขกหนุ่มสนทนาอย่างสนิทสนม

"วันนี้หนีเมียมาเที่ยวได้หรือพี่สัญ"

"ถ้ารักกัน อย่าพูดแบบนี้ให้ได้ยินอีก" สัญชัยชักสีหน้าตอบกลับด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

"โธ่ อย่าเครียดสิพี่ ดูนั่น อีสาวที่พี่เพิ่งเบียดมาส่งตาหวานเรียกแล้ว ไม่แคล้วคืนนี้พี่คงได้หญิงติดไม้ติดมือไปต่อที่อื่นอีกเหมือนทุกครั้ง" บาร์เทนเดอร์หนุ่มรีบพูดเอาใจแล้วทำเครื่องดื่มเมนูเดิมแก้วใหม่ให้เมื่อแขกหนุ่มดื่มรวดเดียวจนหมด

"ช่วงนี้ไม่ค่อยมีอารมณ์คั่วหญิงเท่าไร กำลังโดนเพ่งเล็ง ยอดขายเดือนที่แล้วไม่ได้เป้า"

"แล้วพี่จะทนทำงานกับเจ้านายเขี้ยว ๆ ไปทำไม เมียก็มีตังค์ไม่ใช่หรือ"

"ถ้าเป็นอย่างที่นายพูดจริง ฉันจะมาทำหน้ากลุ้มกินเหล้าทำไมตรงนี้วะ" สัญชัยพ่นลมหายใจแรง นึกเจ็บใจชะตาชีวิตของตน ทีแรกคิดว่าตกถังข้าวสารจับแม่ม่ายผัวตายได้แล้วจะมีเงินใช้สบาย ๆ ไปตลอดชาติ แต่ที่ไหนได้เงินถูกเอาเข้ากงสีหมด ไม่มีตกถึงเขาสักสลึง แถมยังต้องทนสายตาดูหมิ่นจากพี่น้องของภรรยา โดยเฉพาะอาเฮียใหญ่ที่ชอบใช้วาจาย่ำยีชาติกำเนิดของเขา

"ไม่เอาน่าพี่สัญ อย่าเครียด ๆ มนุษย์เราเกิดมาทั้งทีไม่มีสิ้นไร้ไม้ตอกหรอกพี่ คืนนี้เที่ยวให้สนุก ลืมเรื่องทุกข์ใจให้หมด"

สัญชัยแค่นหัวเราะ มองไอน้ำแข็งที่เกาะบนเหล้าแก้วใหม่ที่ถูกเสิร์ฟให้อย่างรู้ใจ "แล้วเมื่อไรถึงจะพ้นทุกข์วะ"

คำเปรยเสียงเบาไม่ทันได้เข้าหูบาร์เทนเดอร์หนุ่มที่หันเหไปบริการ

แขกคนใหม่ สัญชัยจึงได้ใช้ความคิดทบทวนเรื่องราวของตัวเองในอดีต กี่ปีแล้วที่ดิ้นรนหาทางหนีจากความจน กี่ปีแล้วที่ป่ายปีนหน้าผาแห่งความทุกข์ยาก แต่วันนี้เขายังคงนั่งมองแก้วเหล้าราคาถูกในผับชั้นต่ำแทนที่จะได้นั่งจิบไวน์ชั้นดีในภัตตาคารหรู

หรือสวรรค์ไม่เข้าข้างคนชาติกำเนิดเลวเช่นเขา อดีตเคยเป็นเด็กกำพร้าไร้อนาคตเช่นไร ปัจจุบันก็ขีดเส้นชะตาชีวิตไม่ให้พบแสงสว่างเช่นนั้น

"ครูเพ็ญโกหกผม" ชายหนุ่มรำพึงรำพันแล้วยกแก้วขึ้นดื่มของเหลวรสขมบาดคอ ก่อนยกมือกุมหน้าหลับตาฟังเสียงเพลงอึกทึกที่ยังคงบรรเลงต่อไป หญิงนักเต้นยั่วกามทั้งหลายก็ยังคงร่ายเวทให้กับแขกอย่างไม่หยุดยั้งท่ามกลางแสงไฟสลัวสลับสีที่ส่องกระทบร่างผู้คนที่ลุ่มหลงในความสุขยามรัตติกาล แต่ความสุขนี้จะเลือนหายไปเมื่อลืมตาตื่นขึ้นมา แล้วพบว่าเรื่องที่เกิดขึ้นในค่ำคืนวานเป็นแค่นิทานหลอกลวง เป็นนิทานที่ตัวละครไม่เคยพบกับคำว่าสุขชั่วนิรันดร

ขณะที่สัญชัยกำลังจมดิ่งอยู่ในห้วงความทุกข์นั้น ก็มีเสียงสายเรียกเข้าดังมาจากกระเป๋าเสื้อเชิ้ต เขาจึงล้วงโทรศัพท์ออกมาอย่างเชื่องช้า คิดในหัวว่าถ้าสายนั้นคือนางสมรที่โทรศัพท์มาตามให้กลับบ้าน เขาจะตวาดใส่แล้วบอกเลิกรากันไปเสียที หากแต่หมายเลขไม่คุ้นตาที่ปรากฏบนหน้าจอสร้างความสงสัยให้เจ้าของเครื่อง สัญชัยจึงวางโทรศัพท์บนโต๊ะแล้วเพิกเฉยปล่อยให้เสียงเรียกเข้าดังอยู่อย่างนั้น แต่ดูเหมือนว่าปลายทางกลับไม่ทิ้งความพยายาม สุดท้ายก็จำต้องรับสายเพื่อตัดรำคาญ

"ฮัลโหล!" สัญชัยกรอกเสียงแข็งลงไป

"นั่นใช่สัญชัยหรือเปล่า" น้ำเสียงของปลายสายฟังคลับคล้ายคลับคลาว่าเคยได้ยินที่ไหนมาก่อน

"ใช่ นี่สัญชัยพูด" เขาตอบกลับไป

"เราต้นกล้านะ"

"ต้นกล้า..." ไม่มีวันที่เขาจะลืมชื่อนี้ "นายกลับมาตั้งแต่เมื่อไร"

"ก็สักพักแล้วละ แต่ก็ยุ่ง ๆ อยู่ เลยไม่ได้หาทางติดต่อนาย" ปลายทางตอบกลับก่อนจะเข้าเรื่อง "เราจะชวนนายมาเยี่ยมครูเพ็ญ"

เมื่อได้ยินชื่อของครูชรา สัญชัยก็แสยะยิ้ม เขายังจำโรงเรียนอาคารชั้นเดียวกับคุณครูตัวเล็กหน้าห้องเรียนได้ แถมภาพใบหน้าของครูเพ็ญก็เพิ่งผ่านเข้ามาในหัวเมื่อไม่นาทีก่อนที่นายต้นกล้าจะติดต่อมา

"ครูยังสอนอยู่อีกหรือ" อันที่จริงเขาเกือบหลุดปากถามว่าโรงเรียนยังอยู่อีกหรือ

"วันนี้ครูยังสอนอยู่ แต่ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป ครูจะไม่ได้สอนแล้ว..."

"ทำไม" หัวคิ้วของสัญชัยย่นเข้าหากัน

"ครูจะปิดโรงเรียน เราก็เลยจัดงานอำลาโรงเรียนเล็ก ๆ ให้ครูพรุ่งนี้ตอนเย็น อยากให้นายมาร่วมด้วย ครูต้องดีใจแน่ถ้าเห็นหน้านักเรียนคนเก่งอย่างนาย"

สัญชัยอยากหัวเราะเสียงดังกับคำว่านักเรียนคนเก่ง หากครูเพ็ญได้รู้ว่าเด็กที่ได้คะแนนดีในอดีตคนนั้นเป็นแค่ลูกจ้างต๊อกต๋อยในวันนี้ ครูจะทำหน้าอย่างไร เอาเข้าจริงแล้วเขาก็อยากกลับไปบอกครูเหลือเกินว่าคติสอนใจในตอนท้ายของนิทานที่ว่า ความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่นมันไม่ได้ผลกับคนไม่มีวาสนาที่จะแข่งขันชิงดีชิงเด่นกับลูกหลานคนใหญ่คนโตให้ก้าวหน้าในอาชีพการงานโดยไม่ต้องขยับนิ้ว

"แล้วนายล่ะกล้า นายทำอะไรอยู่" สัญชัยถามไปโดยไม่ได้ต้องการคำตอบจริงจังนัก

"ก็ทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้เจ้านายบ้าง ไปช่วยครูเพ็ญที่โรงเรียนบ้าง"

"ล้อเล่นน่ะ?" สัญชัยถึงกับเลิกคิ้วประหลาดใจ เพราะคิดว่าต้นกล้าน่าจะมีความเป็นอยู่ดีกว่านี้จากการอุปการะค้ำจุนของเศรษฐีต่างแดน ถึง